

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

77

Người hoàn thiện nhất là người đã
giúp ích cho đồng loại nhiều nhất

Kinh CORAN

CHƯƠNG TRÌNH SINH HOẠT

CHỦ NHẬT 18-2-1973

Từ 8g đến 10g30 tại thư viện

Thiếu Nhi

Văn nghệ: — Xuân đến, hoa xuân

Học tập: — Tinh thần tự giác.

Trò chơi: — Li xì, người mù thăm tử.

Từ 10g45 — 12g. ĐHTT sẽ họp buổi họp đầu năm. Yêu cầu các ủy viên đến tham dự đông đủ.

Bài nhận được từ 22-1-73 đến ngày 10-2-73 của các em:

Ngô thị Sang, Thạch Truyền, Ng. đình Hùng, Trường Khánh, Dĩ Nhiên, Bằng Vân, Đặng chính Nghĩa, Hồ Quyền. Khiếu quốc Vy. Phạm Liêu, Diễm Phượng, L. Khanh, Duy Linh, Bam Bi, Nguyễn hữu Ngọc Phương, Quốc Dzũng, Mỹ Dung, Tiến Đạt, Trịnh công Truyền, Nguyễn Hồng, Đặng ngọc Khoa, Bửu Huy, Lê văn Hoàng, Thái Bình, Cầu Đồi, Việt Tường, Nguyễn tề Đê, Võ mạnh Tùng, Văn đức Mười, Tịch Văn, Linh Tuyền, Nhung Nhỏ, Hoài Ngọc, Nguyễn Hòa, Văn Vũ, Hoàng Sơn, Nhật Nam, Kim Yến, Võ duy Tài, Thu Hồng, Trần cảnh Đức, Áo Ảnh, Quốc Cường, Anh Phong, Thiên bất Hủ, Hoàng dũ Linh, Nguyễn đình Diễm, Nguyễn thị Kim Xuân, Thái thành Trí, Sa Ly, Gò Ghề, Giao Phước, Vũ đức Việt, Hồng Nhựt, Nguyễn thị Dung, Nhật huy Cường, Quang hoàng Phương, Đồng văn Ngân, Sao Sáng, Đình thị Minh Châu, Nguyễn thị Kim Xuân, Long An, Nguyễn đức Hồng, Phạm kim Luân, Phạm kim Phi Hùng, Lama, Nguyễn thị Bình, Ngọc Minh, Vũ Khoa, Chí Thành.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Nhật Nam, Nha Trang: Chị rất cảm động thấy các em ở Nha Trang hoạt động hăng hái như vậy. Sở dĩ vụ chi nhánh, tòa soạn chưa xúc tiến mạnh được vì còn phải chờ giấy phép chính thức thì chúng ta mới có thể hoạt động điều hòa và liên tục em ạ. Đường còn dài lắm, các em đừng nóng ruột nhé. Nhìn thấy con dấu của chi nhánh Nha Trang, chị bồi hồi nghĩ đến lòng nhiệt thành của tuổi trẻ, và chị tin rằng với tấm lòng đó, các em sẽ dư sức làm bất cứ việc khó khăn nào, em nhỉ.

Em Phạm Hữu Tín, Kiến Hòa: Bài hay thì tòa soạn sẽ chọn đăng liền nghe em. Nhìn chữ em chị không dè em mới học lớp 8. Chữ đẹp quá em ạ.
Em Dung, Tuy Hòa: Em coi nơi bìa số 71 chị đã chỉ dẫn rõ cách mua báo bộ (từ 61 đến 70 là bộ 7) đó em.

Em Nguyễn Trường Anh, Khánh Hòa: Thơ của em em tài và có ý nghĩa lắm. Vấn đề báo biểu các em thì cũng hơi phiền phức vì tình hình lắm. Trong một số báo có nhiều em đóng góp những mẫu nhỏ. Không lẽ lại biểu em này mà quên em kia. Trong khi đó bài được sắp chữ rồi đem in cả tháng sau báo mới phát hành địa chỉ các em trong bài văn đã thất lạc. Thôi thì nếu các em có lòng đóng góp, có xả gì ư à bất tội tòa soạn lục soát địa chỉ mất thì giờ, trong khi nhân viên khan hiếm, mọi việc đều do các bác các chú gắng sức lo, thêm được mấy em có thiên chí đến làm giúp, vất vả lắm em ơi.

Em Tuyết Lan, Saigon: Võ thuật làm cho con người cường tráng. Một quốc gia mà trong đó mọi công dân đều khỏe mạnh giỏi võ, thì tất nhiên là tốt lắm rồi. Nhưng cùng với sự tiến bộ về võ nghệ, vấn đề đạo đức cũng phải được trau dồi tương xứng, như thế mới tránh được những tai hại sẽ gây ra do sự quá giỏi võ mà lại thiếu tư cách. Vì thế nhiều võ đường quan niệm rằng phải huấn luyện tinh thần cho môn sinh trước khi dạy võ. Phim chương hay và có ý nghĩa thật đấy, nhưng họ dùng những miếng võ rất độc ác để hạ nhau cảnh chết chóc máu me ghê gớm quá, gây ảnh hưởng vào thần kinh các em. Trên màn ảnh, cảnh chém giết, móc ruột, moi gan v.v... hiện ra như thật, tạo cho người xem thói quen lờn với sự rùng rợn hung ác. Là khuyến em không nên xem phim kiếm hiệp là đúng đấy. Con gái lại càng nên xem những cảnh thơ mộng trăng lên, hoa nở, những em nhỏ chơi chạy cười đùa, không nên tập quen với cảnh hét, la, trả thù v.v... em nhé.

Em Hà Ngọc Quỳnh, Tuy Hòa: Chị đã nhắc nhiều lần rằng có ở trong GD TN hay không cũng vậy mà thôi, không liên hệ gì với sự đăng bài em ạ.

Em Nguyễn Duy Hiền, Nha Trang: Em đúng là thiếu nhi trong sáng. Biết khen ngợi người khác là một đức tính ít người có đó em. Em khen các bạn (mặc dù em không quen) đã dán bích chương, chị rất vui thấy có chú em hồn nhiên và tốt bụng như vậy đó em à.

Em Vũ thu Huyền, Cần Thơ: Gia đình em đã về Saigon chưa. Nếu về rồi thì ghé tòa soạn chơi nhé. Bút hiệu sao cứ đổi hoài vậy hả em?

Em Kim Hảo, Saigon: Phiếu gia nhập GD N đã được đăng 3 lần. Gần nhất là số 62, nên không đăng lại nữa em ạ.

Em Hoàng Sơn, Qui Nhơn: Chị cùng buồn với em trong nỗi đau khổ chung đó. Người Công Giáo có niềm an ủi, khi tự nhủ rằng: «Chúa bảo vác thánh giá» và sẵn sàng làm đẹp lòng Chúa. Người Phật tử thì coi những sự cực khổ trên đời như là cái Nghiệp, như là món nợ mà mình phải trả, vậy thì mình nên vui lòng trả nợ. Em ơi! Cứ nghĩ như vậy đi, thì đỡ thấy oán hận hơn em ạ. Chị rất tiếc không thể tặng hình, em vui lòng nhé.

Em Lại Thế Hoi, Hội An: Có lẽ địa chỉ của em không nhận được. Vậy em mượn địa chỉ khác đi em ạ. Chữ nếu hai lần trước đã lạc bây giờ gửi nữa cũng lại lạc mà thôi. Muốn gửi báo đảm thì em phải ghi tên người lớn có căn cước mới lãnh được. Báo cũ đã hết những số lẻ. Nhận được địa chỉ và tên người lớn chị sẽ gửi về em bộ 1 nghe em.

Em Lê Hằng, Saigon: Ngủ mơ là chuyện thường lắm. Buổi tối đọc truyện gì, đêm cũng có thể mơ thấy vì câu truyện đi vào tiềm thức và lúc mình ngủ óc vẫn làm việc. Đừng sợ gì em ạ.

Em Mỹ hồng Lạc, Saigon: Em tới tòa soạn sẽ được giải đáp hết thắc mắc. Gia đình của Sơn coi trong vấn đề giáo dục bằng sách báo như vậy thì chắc chắn là các em ấy phải ngoan em nhỉ.

Em Lê thị Như Oanh, Gia Định: Em đi theo đường Nguyễn Huệ đến Đức, gần ra tới Trương Minh Giảng thì sẽ gặp đường Thiệu Trị em ạ. Chị không đẹp đâu, đừng tưởng tượng quá xa, khi gặp lại thất vọng nghe em.

Em Trần Đức Chí, Saigon: Các mẹo vặt, linh tinh thường do các em gửi về. Còn các bài về tìm hiểu khoa học thì phải do các bác các chú viết hoặc dịch em ạ.

Em Lương Văn Bình, Tam Kỳ: Em thưa với thầy là thầy gửi về tòa soạn 2400 đồng bằng bưu phiếu, thầy sẽ nhận được 50 ký báo (một năm) cước phí tòa soạn chịu. Hiện nay Thiếu Nhi cũng đã có một số độc giả dài hạn. Vì mua theo cách này báo sẽ về tận nhà đỡ tốn công mà lại không bị nạn đi mua trễ hết báo em ạ.

Hai em Trần trọng Thanh và Trần trọng Mỹ: Báo chúng ta không có mục tìm bạn. Các em có lòng muốn dán bích chương mà lại không ghi địa chỉ, thành ra chị không thể gửi được, nghe hai em.

TUẦN BÁO GIAI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

THIỆU NHI

Tòa Soạn 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

Năm thứ ba — Số 77 — ngày 18-2-1973
Giá : 50 đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1 ● Năm châu bốn biển 2 ● Truyện ngắn : Con đẽ vô địch của Trường Kỳ 3 ● Phóng sự : Buổi họp mặt tất niên của GDTN của VT 25 ● Sáng tác : Giàn hoa giấy trước cổng nhà của Cúc Hy 13 ● Cuộc thi sáng tác : Con gái họ Lê của Thái Trinh 19 ● Cuộc thi sáng tác thơ 5 ● Bướm trong vườn 18 ● Bướm muôn màu 12 ● Siêu thị Hoa Hồng do Đinh Gô phụ trách 9 ● Giải trí : Ô chữ của Vũ Văn Chương 8 — Đồ vui có thưởng hàng tuần 8 ● Áo thuật : Cái dính ma 7 ● Thủ công : In ronéo giản dị của D.H. 28 ● Sơu tìm : Dân ăn thịt người và nhày Zamalié của Văn Trung 21 — Những tờ di-chức ngộ nghĩnh của Hoàng Nguyễn Phương Giang 24 ● Trang kỹ thuật của Bình Electronic 29 ● Vườn hồng : Suối mát của Đỗ Phương Khanh 16 — Tay ngọc bên bếp hồng : Bánh hạnh nhân chay của Huỳnh Chúc 17 ● Tranh vui : Tí Xiu qua ống kính Bác Sáu Râu của Nguyễn Tài 20 ● Tranh phim : Tin Tin và Đặc vụ than đá Thu An chuyển ngữ 14 ● Truyện dài : Chiếc vương miện cần ngọc Thu An dịch 30 — Đôi bạn giang hồ của Phan Khương Thái 31 — Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
HOA XUÂN

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Cách nay năm tháng, ngày 8-9-1972, Nha Báo chí Bộ Thông Tin đồng ý miễn việc đóng ký quỹ cho 6 tờ báo giáo dục trẻ em : Tuổi Ngọc, Tuổi Hoa, Mây Hồng, Ngân Thông, Thăng Bờm và Thiệu Nhi. Tin vui chưa được bao lâu thì tờ Mây Hồng phải bỏ cuộc vì khó khăn tài chính. Số tiền thu được trong việc bán báo không đủ trang trải chi phí ấn loát.

Rồi bây giờ đến tờ Ngân Thông, một tờ báo giáo dục, lành mạnh do một nhóm bạn trẻ đầy nhiệt huyết chủ trương, cũng phải tạm ngưng hoạt động không ngoài vấn đề báo bán ra không thu được vốn.

Tình trạng báo Thiệu Nhi cũng không khả quan gì hơn các bạn Mây Hồng và Ngân Thông. Suốt gần 80 số báo đã phát hành, chưa một kỳ báo nào đem đến cho người chủ trương đủ số vốn đã bỏ ra. Có thể nói, từ số 1 đến nay, nhiều số chúng tôi chỉ thu lại được 1/3 vốn, lúc khả quan hơn thì được 1/2 là mừng lắm rồi.

Hương còn dài, nhưng sức người có hạn. Chúng tôi dự định sẽ thu hẹp hoạt động bằng cách mỗi tháng chỉ ra hai kỳ (bán nguyệt san) hay một kỳ (nguyệt san), nếu việc phát hành báo Thiệu Nhi không được khả quan hơn.

Người ta thường cho rằng : Thiệu Nhi là tương lai của đất nước và việc giáo dục trẻ em là điều cần thiết, quan trọng, vì nếu hôm nay các em được giáo dục chu đáo, thì mai ngày sẽ trở nên người hữu dụng, giúp ích đắc lực trong việc xây dựng quê hương xir sở.

Nhiều người than phiền chúng ta hiện nay đang thiếu sách báo lành mạnh dành cho trẻ em. Nhưng oái oăm thay, sách báo lành mạnh lại không tìm được ra được giá.

Chúng tôi lấy làm buồn nhận thấy một số phụ huynh cho rằng khi lo cho con em được đi học là đã làm xong bổn phận giáo dục cho con em mình. Các phụ huynh học sinh đó đã khoán trắng việc giáo dục con em mình cho nhà trường. Nhưng vì hoàn cảnh, một số trường học ngày nay chỉ còn có thể cố lo sao cho các em có được một mớ kiến thức đủ để đi thi, lấy được mảnh bằng mà thôi. Trong tình trạng đó thì câu : «Giáo dục là đào luyện con người cho xứng đáng là con người» quả là chưa được thực hiện đúng mức. Muốn giáo dục

để thành một người chúng ta phải giáo dục toàn diện. Và sách báo lành mạnh hữu ích đã đóng một vai trò quan trọng, để bổ túc thêm vào nền giáo dục ở học đường và gia đình.

Tuổi trẻ là tuổi đang khao khát học hỏi, tìm hiểu, nên gặp được sách là đọc ngay. Loại sách báo nhằm nhảm nhảm làm các em dễ say mê hơn vì các em chưa nhận thức được sự tai hại của loại sách báo này.

Các em thân mến,

Chúng tôi hy vọng trong tương lai cha mẹ, nhà trường cũng như chính quyền sẽ chú ý nhiều hơn về vấn đề đức dục của trẻ em, khuyến khích các em đọc báo chí lành mạnh, tránh cho các em khỏi bị sách báo nhảm nhảm đầu độc. Và những tờ báo giáo dục thiếu nhi sẽ còn tồn tại và không gặp cảnh phủ phàng như hiện nay.

Thân mến

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

NĂM CHÂU BỐN BIỂN

Học sinh khoẻ mạnh được miễn phí

SEOUL (Reuters).— Bộ giáo dục Đại Hàn cho biết, gần 9.500 học sinh tiểu học và trung học được liệt vào hàng ngũ khoẻ mạnh sẽ được học miễn phí trong năm nay.

Con số này đại diện cho 0,260/0 trong số 3,6 triệu nam nữ học sinh trên toàn quốc được thử sức khoẻ hồi cuối năm ngoái.

Các học sinh tiểu học lớp bốn trở xuống không bị thử sức khoẻ.

Bộ giáo dục đã thực hiện các cuộc thử sức, gồm có thi chạy 100 thước, chạy xa 1.000 thước, nhảy xa, nhảy cao, ném banh, với nỗ lực gia tăng sức khoẻ cho các học sinh.

Số 9.500 học sinh khoẻ mạnh nói trên, và 111.000 nam nữ học sinh khác được điểm cao trong kỳ thử sức sẽ được bộ giáo dục gán những «huy chương mạnh khoẻ».

Các viên chức bộ giáo dục Đại

Hàn cho biết, kết quả các cuộc thử này chứng tỏ học sinh ở những tỉnh lẻ thường khoẻ hơn học sinh tại thủ đô.

Xe diên hành của Hitler bán được hơn 70 triệu VN.

SCOTTSDALE, ARIZONA 7-1 (UPI) — Ông Tom Barret đã tốn tất cả khoảng một triệu Mỹ kim trong một cuộc bán đấu giá 52 chiếc xe hơi, trong số có hai chiếc đã từng

do nhà độc tài Adolf Hitler sử dụng. Hiện nay, ông Barret định mua một chiếc thuyền lớn để du lịch vòng quanh thế giới.

Ông Barret từ Oak Park, Illinois đến Scottsdale cách nay 12 năm, là người từng sưu tầm những «chiếc xe danh tiếng» kể từ năm 1946.

Món hàng được chiếu cố nhiều nhất trong cuộc đấu giá này là chiếc xe hơi dùng trong các cuộc diên hành của Hitler bán với giá 158.000 Mỹ kim, và một chiếc xe giống hệt như của Hitler thường dùng tại Bavaria bán được 93.000MK.

Người thợ may nhanh nhất thế giới

Hai người Anh tên Wallis và Lennell ngày 18-12-1969 đã may ba bộ quần áo đàn ông trong 48 phút kể cả đo kích thước cắt và ủi. Đó là 2 người thợ may chiếm kỷ lục về may nhanh nhất thế giới.

— Truất bớt đời sống sa hoa của bạn để nuôi dưỡng người nghèo đang đói khát.

VÔ DANH

LỊCH TRÌNH THI CỬ VÀ BÃI TRƯỜNG NĂM 1973

SAIGON 13-1 (TS). Nguồn tin chính thức từ bộ GD cho biết các ngày thi, bãi trường và tựu trường trong năm 1973 được ấn định như sau..

Các ngày thi trong năm

Thi Tư tài 2 phổ thông, khóa 1

ngày 27-6-1973, khóa 2 ngày 29-8-73

Tư tài 2 kỹ thuật, khóa 1 ngày

26-6-1973, khóa 2 ngày 31-7-1973.

Tư tài 2 Nông Lâm Súc khóa duy

nhất 4/7/1973.

Trung học đệ nhất cấp phổ thông

tráng niên ngày 11/7/73.

Trung học kỹ thuật đệ 1 cấp, ngày

17/7/73.

Trung học Nông Lâm Súc đệ 1 cấp

ngày 4-7-1973.

Thi nhập học lớp 6 phổ thông ngày

13-6-73.

Thi nhập học lớp 8 kỹ thuật ngày

12-6-1973.

Thi nhập học lớp 8 Nông Lâm

Súc ngày 2-8-1973.

Thi nhập học lớp 10 Nông Lâm

Súc ngày 3-8-1973

Thi thể dục học sinh ngày 3-4-73

Thi khả năng sư phạm Tiểu học

ngày 19-4-1973.

Ngày bãi trường trong

năm 73

Tiểu học bãi trường ngày 31-5-73

Các Trung tâm giáo dục ngày

31-5-73.

Trung học phổ thông ngày 15/6/73

Trung học kỹ thuật ngày 30/6/73

Trung học Nông Lâm Súc ngày

15/5/73.

Ngày nhập học trong

năm 73

Tiểu học nhập học ngày 16-8-73

Trung học phổ thông ngày 17-9-73

Trung học kỹ thuật ngày 1-10-73

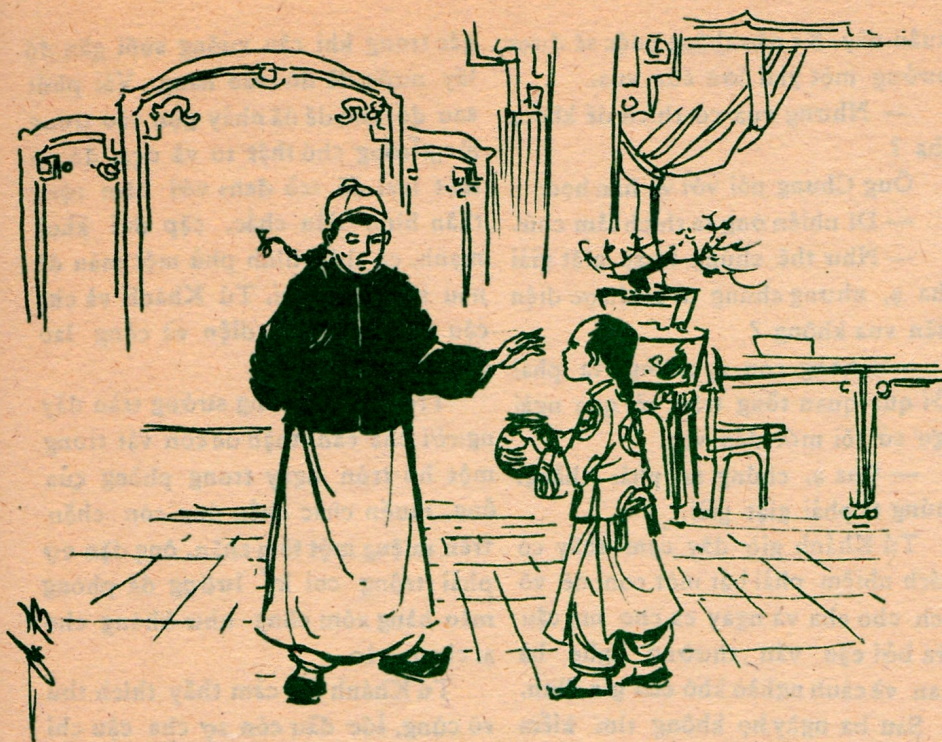
Trung học Nông Lâm Súc ngày

20-8-73

Các trung tâm giáo dục bậc tiểu học

ngày 16-8-73. Bậc trung học ngày

5-9-73.

CON ĐẾ VÔ ĐỊCH

Chuyện cò Trung Hoa
• TRƯỜNG KỲ (dịch)

Khi Tú Khánh, một cậu bé mười một tuổi, trở về nhà với cha sau một ngày găng công tìm kiếm vô ích những con đế ngoài ruộng, cậu vẫn phân vân tự hỏi rằng tại sao cha lại có thể ham đá đế như cậu ? Tú Khánh là người đa cảm, cậu rất dễ bị xúc động trong bất cứ trường hợp nào. Khi cậu lên năm tuổi có lần vì quá nghịch, cha cậu đã giơ roi định đánh, nhưng chưa đánh mặt cậu đã xanh như tàu lá vì sợ hãi và do đó mà sau này cha cậu chẳng bao giờ dám dùng roi với cậu nữa, tuy thế cậu vẫn sợ cha rất mực.

Với tuổi đó, Tú Khánh lại có một vóc dáng nhỏ bé, cái áo mà thân mẫu cậu may một năm trước đây, lúc đó tưởng cậu lớn mau lắm — nay vẫn còn quá rộng và dài. Về mặt tinh ranh, con nít của cậu nổi bật các đặc điểm như cặp mắt đen nháy nghịch ngợm, hai gò má phính tròn. Cậu thường nhảy hơn đi. Khi anh cậu đến tuổi này thì đã phải giúp đỡ cha mẹ rất nhiều việc nhưng cậu thì chưa mó tay đến việc gì. Bây giờ thì anh

đã mất, còn chỉ cậu lấy chồng tỉnh xa, bởi đó cậu rất được nuông chiều.

Tú Khánh rất thích đá đế cũng như bất cứ cậu bé nào, với tính mẫn cảm của cậu cùng với óc tưởng tượng phong phú, cậu tìm thấy nơi con vật một vẻ cao quý và khỏe mạnh, cậu ngưỡng mộ cái hàm dưới của chú đế và nghĩ rằng không một con vật to lớn nào lại có một bộ giáp đặc biệt và đôi chân khỏe mạnh như chú đế, cũng như chẳng có con vật nào lại có nét đẹp như thế — một con chó, một con mèo, một con heo, ... thực chẳng thể nào so sánh được. Ngay từ nhỏ con đế là nỗi ám ảnh đời cậu, giống như mọi đứa trẻ khác trong làng, cậu tập chơi đế và hiểu rằng giá trị của một con đế là ở tiếng kêu, bộ càng, góc độ của cặp giò và sự cân xứng của đầu và thân. Tại cửa sổ phía bắc phòng cậu trông ra một cái vườn nhỏ mỗi sáng khi nằm trên giường cậu lắng nghe bọn đế ca hát, tiếng kêu của chúng thật thích thú biết bao, đó là bản nhạc hay, nhất đối với cậu. Không Tử và Mạnh Tử mà cậu học

được của thầy hầu như dễ quên ngay nhưng âm thanh loài đế cậu thấy dễ hiểu và đáng nhớ. Hình như không một đứa trẻ nào cùng tuổi lại hiểu được điều đó, ngay cả cha cậu. Nhưng hôm nay lần đầu tiên ông dẫn Tú Khánh theo để tìm đế.

Hồi sáu tuổi, Tú Khánh có một kỷ niệm đáng nhớ. Khi cậu mang một con đế đá vào lớp học, thầy giáo khám phá được, bắt cậu nộp và dẫm nát ra. Tú Khánh rất giận dữ nên lúc thầy giáo quay đi cậu đã đứng lên ghế và nhảy lên lưng ông dẫm túi bụi với nắm tay nhỏ bé của cậu. Thầy giáo đã bình tĩnh nắm áo và đặt cậu xuống đất.

Chiều nay, cậu theo dõi cha cậu đan một cái lồng bằng tre nhỏ xách tay dùng để bắt đế. Khi làm xong cha cậu nói :

— Tú Khánh con hãy cầm giỏ này và chúng ta sẽ xuống khu đồi phía nam. Hy vọng ở đó chúng ta sẽ bắt được những con đế tốt ?

Đó là một buổi chiều nóng nực của tháng bảy, người cha và cậu con trai, giỏ cầm tay, chạy ngang qua những khoảng đồi, những khu rừng thưa, nhảy qua các rãnh nước, lục lọi, từng cục đá, hòn đất tìm kiếm, lắng nghe những tiếng kêu trong vạt, rõ ràng như giọng kêu của loài đế tốt, nhưng hình như họ chẳng bắt được con đế nào ra hồn, toàn những loại chỉ đẹp mã. Tú Khánh dù thế, vẫn cảm thấy thích thú vì có lẽ đây là lần đầu cậu giúp được cha cậu và được thân thiết với ông. Cậu thường nhìn thấy mắt cha sáng lên khi nghe thấy một giọng sáo sào của một con đế nào đó, nhưng rồi sau đó lại có tiếng thở dài vì con đế đã vượt khỏi tay ông, chui vào một đám cỏ rậm. Khi trở về cha cậu có vẻ như tiếc rẻ một vài con vật đã vượt mất, dù sao cậu vẫn cảm thấy yêu cha hơn lên.

Thắc mắc của Tú Khánh — vì sao cha cậu lại thích đi kiếm đế ? — Được giải đáp trong buổi tối đó, khi chỉ còn hai mẹ con sau giờ ăn chiều.

— Mẹ ơi tại sao cha lại thích

bắt dễ như thế ?

— Không con ạ, cha con chẳng thích những con dễ dãi, chẳng qua ông phải thích đấy thôi.

— Tại sao mẹ, ai bắt ?

— Quan tổng đốc! Cha con là hương cả trong làng, do đó mới đây quan tổng đốc đã hạ lệnh là phải dâng cho ngài một con dễ vô địch. Nếu tốt sẽ được thưởng còn ngược lại thì hình phạt nặng nề lắm con ạ. Cha con có thể mất việc, còn gia đình ta thì con biết đâu có dư giả gì ?

Tú Khánh chợt hiểu và chẳng dám hỏi thêm nữa.

Vào thời đó tại triều đình — thường tổ chức các cuộc đá dễ giữa các bà phu nhân trong triều cuộc tranh đua kéo dài từ đầu thu đến kết thúc vào giữa xuân. Có lẽ đó là truyền thống cổ xưa của triều đình vì truyền thuyết cho rằng vị hoàng đế đầu tiên, đã mất mẹ đá dễ đến nỗi quân của đại đế Hốt tất Liệt vào kinh thành mà ngài vẫn không rời cuộc tranh tài quyết liệt của hai chú dễ đá. Các chú dễ được đem vào triều thường do các viên chức địa phương bỏ tiền thuê nông dân đi bắt ngoài đồng.

Trước khi vào triều, các con dễ này đã phải trải qua hàng trăm trận đấu với các con dễ khác trong vùng. Tại tổng Hàn Xuyên, nơi ông Chung (Cha Tú Khánh) làm việc thường nổi tiếng về loại dễ vô địch, do đó mà tội vạ đã xảy đến. Là một vị hương cả liêm chính, ông chẳng thể nào có đủ tiền để trả công thuê mướn người bắt dễ. Nên ông phải đích thân tìm kiếm.

Tú Khánh, cảm thấy mối ái ngại của cha, ông hút hết thuốc này sang thuốc khác, ra chiều suy nghĩ. Cuối cùng ông đã nói với cậu, giọng cầu khẩn :

— Tú Khánh, con phải bắt cho được một con dễ vô địch cho cha, nếu có chúng, ta sẽ có nhiều tiền.

— Sao thế cha ?

— Con biết không, cuộc tranh tài chung kết sẽ xảy ra vào mùa

xuân này. Kề nào thắng cuộc sẽ được hưởng một giải lớn của vua.

— Nhưng vua có thích dễ không cha ?

Ông Chung nói với về hẳn học:

— Dĩ nhiên ông ta thích lắm chứ.

— Như thế chúng ta sẽ giết giải cha ạ, nhưng chúng ta có được diện kiến vua không ?

— Không con ạ, chúng ta phải gọi qua quan tổng trấn, rồi qua ngài ngự sử rồi mới đến vua.

— Cha ạ, chúng ta phải thắng, chúng ta phải giết giải.

Tú Khánh giờ đây cảm thấy có trách nhiệm phải bắt một con dễ vô địch cho cha và ngay cả cho mẹ cậu nữa bởi cậu vẫn thường nghe bà than về cảnh nghèo khó của gia đình.

Sau ba ngày họ không tìm kiếm được một con dễ nào tốt, nhưng qua ngày thứ tư khi vượt qua khu đồi họ đã gặp một khu mồ mã cổ. Tú Khánh nhận thấy nơi đây có thể có loại dễ tốt vì cát đỏ vàng, màu sắc mà loài dễ rất thích.

Tú Khánh rất cẩn thận, cậu lật một cục đá lớn. Ở dưới có một hang nhỏ. Có một con vật xinh xắn nhảy ra vóc dáng thật hùng hồ. Tú Khánh bảo động ngay và hai cha con bắt đầu cuộc vây bắt, con vật khôn ngoan lại chui ngay vào một hang nhỏ khác, cậu cong người móc tay cố tìm cách kéo con vật ra, nhưng bàn tay cậu chẳng thể nào chui lọt. Hi hục một hồi lâu, Tú Khánh đã để cha cậu ngồi

gác trong khi cậu xuống suối gần đó lấy nước để đổ vào hang. Vài phút sau đó chú dễ đã nhảy gọn vào trong lòng, trông chú thật to và đẹp, đó là một loại dễ «cò đen» với hàm rộng thân hình rắn chắc, cặp đùi khỏe mạnh, cả thân hình phủ một màu đỏ nâu như sơn mài. Tú Khánh và cha cậu vô cùng hãnh diện về công lao của họ.

Trở về lòng sung sướng tràn đầy người cha cẩn thận để con vật trong một hũ tròn ngay trong phòng của ông, muốn chắc chắn ông còn chặn trên miệng một tấm chắn, ông dặn vợ phải trông coi kỹ lưỡng để phòng mèo hàng xóm cũng như không cho ai chạm vào.

Tú Khánh thì cảm thấy thích thú vô cùng, lúc đầu còn sợ cha cậu chỉ đứng ngoài cửa nhìn vào và nghe tiếng ròn rã của chú dễ. Bỗng nhiên con dễ ngừng gáy, chẳng động tĩnh gì nữa. Chờ một hồi lâu, Tú Khánh nóng ruột đẩy cửa vào, ghé mắt qua những lỗ hổng của tấm chắn, cậu chỉ thấy trong hũ tối đen, chẳng thấy chú dễ đâu. Cậu vội kéo tấm chắn ra, đồng thời lúc đó một tiếng động nhỏ con dễ đã nhảy thoát ra ngoài. Tú Khánh hoảng hồn đóng cửa sò, cậu phải vất vả lắm mới bắt được con dễ dưới gầm tủ, nhưng không may mắn con dễ bị gãy mất cẳng bên trái.

Tú Khánh sợ hãi điếng người, thế là hết giải vô địch quốc gia. Miệng cậu khô lại, nhưng cậu chẳng thể nào

khóc được.

— Chết rồi con ơi, cha con mà về bây giờ thì chết.

Đó là tiếng mẹ cậu than thở, mặt cậu trắng bệch, bỗng nhiên cậu ù té chạy ra khỏi nhà.

Một thời gian lâu sau đó, khi cha mẹ cậu đã ăn xong bữa chiều và ngồi chờ Tú Khánh. Họ hy vọng cậu trốn nơi nào đó, chắc đói bụng thế nào cậu cũng về. Mười giờ tối, hai ông bà không thể nào chờ đợi thêm nữa, họ bắt đầu tìm kiếm cậu. Vào giữa đêm họ đã nhìn thấy cậu dưới đáy một giếng khô. Nhờ hàng xóm giúp đỡ họ đã mang Tú Khánh ra khỏi giếng cậu hoàn toàn bất động, chẳng còn sức sống, trán cậu chảy máu nhiều vì vết sứt vào thành giếng, nhưng may mắn, ngoài ra chẳng còn vết thương nào khác. Họ sưởi ấm và băng bó vết thương, lúc này tim cậu đập rất yếu ớt. Tình trạng của cậu thật trầm trọng. Thầy lang y được gọi đến nhưng ông có vẻ thất vọng.

Sáng hôm sau Tú Khánh có thể ăn được ít cháo, nhưng cậu thay đổi hoàn toàn, sức sống của cậu không còn, cậu như sống trong một thế giới xa lạ, cậu chẳng còn nhận ra cha mẹ ngay cả người chị về thăm, cậu chẳng nhận ra, người lang y cho rằng bệnh cậu rất khó chữa trong giấc mơ cậu vẫn la, — «Tôi đã giết nó, tôi đã giết nó — một con dế cò đen...»

Dù sao Tú Khánh vẫn còn sống, ông Chung nhớ ra chỉ còn hạn bốn ngày nữa để bắt một con dế khác nộp cho quan Tổng Đốc. Ông trở lại khu mỏ mà cò và bắt thêm được nhiều dế khác nhưng hình như chưa có con nào nổi bật. Khi trở về nhà, trong lúc âu sầu ông bỗng nghe một tiếng kêu sang sảng của một con dế trong bếp. Ông vội vã chạy vào định bắt, nhưng con dế đã nhảy ngay vào tay ông như muốn được bắt. Sự kiện xảy ra thật lạ lùng, tuy nhiên nhìn con dế đen nháy trong tay ông thất vọng vô cùng vì nó nhỏ bé quá, mặc dù cò nó dài, hai càng tốt có dáng dấp của một con dế vô địch. Ông ngần ngại chưa dám đem trình quan Tổng Đốc.

CUỘC THI SÁNG TÁC THƠ

Số thứ tự nhận được 109

TRẢ LẠI CHO EM

Cho em ngày tháng học trò yêu,
Trả lại cho em những buổi chiều.
Có gió và lá vàng bay nhẹ,
Minh em bước chậm mây cô liêu.
Trả lại cho em tập vở xinh,
Ghi lại những dòng chữ đượm tình.
Thầy cô và bạn bè dấu ai,
Kỷ niệm êm đềm tuổi học sinh.
Trả lại cho em tuổi hồn nhiên,
Cùng dăm đứa bạn với gió hiền.
Tung tăng, bay nhảy bên giòng suối,
Giòng suối học trò ôi ! thần tiên.
Thế giới học trò đẹp như hoa,
Vội bao kỷ niệm khó xóa nhòa.
Cho em xin lại bao ngày tháng
Ngày tháng êm đềm phải chia xa.

HOÀNG-VŨ-MIÊN-TRƯỜNG

Số thứ tự nhận được 116

LÒNG MẸ

Sáng nay em dậy bây giờ
Sau khi rửa mặt em chờ ăn xôi
Mẹ em thức đã lâu rồi
Ngồi bên bếp lửa nôi xôi chín mềm
Nhìn em ánh mắt êm đềm
Mẹ âu yếm hỏi : «Thấy thèm hả con?»
Nhưng khoan chờ đậu rang dòn
Trộn chung với muối mè ngon tuyệt vời
Đến trường chân bước thành thoi
Lòng nghe ngọt mặn tình người mẹ yêu.

TIÊU-THÙ

Số thứ tự nhận được 118

BÉ YÊU BÉ THÍCH

— Bé yêu bé thích màu hồng
Một màu tươi đẹp ấm nồng tuổi thơ
— Không trao không gửi hững hờ
Không buồn không giận, ước mơ thật nhiều
— Bé yêu bé thích xanh dương
Ươm đầy ước vọng, vãn vương thật nhiều
— Sầu đau có khổ bấy nhiêu
Màu xanh hy vọng, triển lòng người.
— Bé yêu bé thích nụ cười,
Mim chi khúc khích vui cười thật tươi
— Cho ai cho cả một đời
Thương yên bề bạn với lời yêu thương.

ĐỒNG-THẢO

Số thứ tự nhận được 146

MẸ

Mẹ ngồi	thân mẹ
quay tơ	xác xơ
bên đũa	Vì đũa
con thơ	con thơ
Tóc mẹ	mẹ phải
bạc phơ	quay tơ
mắt mẹ	để nuôi
đã mờ	con khờ

THẢO-COM

Số thứ tự nhận được 148

CHUYỆN CỦA BÉ

Hôm nay khi đi học về
Nhìn trang giấy bị thầy phê là lười
Thế mà nhỏ Trang còn cười
Làm bé xấu hổ cả người đỏ rang
Bây chừ hãy còn hoang mang
Chốc nữa bố mà hỏi han sự tình
Lấy đâu chứng có thanh minh
Thôi đành chắc phải lạng thỉnh mà nhìn.

Thầy ơi sao lại tội tình
Cho cặp trứng ngỗng chinh lĩnh ghét ghê

Cũng tại vì nhỏ Hòa Lê
Kể chuyện công chúa tóc thề mà mê

Quên bài toán dài lê thê
Nên mới phải bị thầy phê thế này

Thôi thì gắng học từ nay
Đề vui bố mẹ và thầy kính yêu.

RONG-LÁ-XANH

Một người bạn ông cũng bắt được một con dế quí. Con dế này đã hạ hầu hết con dế khác trong làng nhưng chưa ai hỏi mua, người bạn đó hy vọng đem lại, ông Chung thế nào cũng bỏ tiền ra mua. Đây là dịp tốt ông Chung đem con dế nhỏ ra so tài vì nếu con dế bé nhỏ có bị hạ ông cũng chẳng ân hận gì. Thế là hai chú dế được đặt đối diện nhau, con dế trông hoàn toàn yếu thế. Con lớn bắt đầu nhe răng tiến tới nhưng con bé vẫn hoàn toàn yên lặng, người bạn dùng đầu que tằm có lông cứng khiêu khích con bé thế là hai con bám sát nhau. Một giây sau, cả hai người chứng kiến đều nhận thấy bỗng nhiên con dế nhỏ gáy rút lên, giờ hai hàm nhọn hoắt và với dáng điệu vô cùng mạnh mẽ nhảy chồm lên con dế to lớn, ngoạm vào cổ đối thủ. Người bạn vội vàng nâng hộp lên lắc mạnh để hy vọng cứu con vật của mình, để con thắng trận đầu tiên một cách vẻ vang.

Trong khi ông Chung hoan hỉ với con dế quí, ông không chú ý đến con gà từ đâu chạy đến, thấy chú dế con đen nháy ngon lành liền nhảy tới mổ nhưng con dế nhanh nhẹn nhảy đi, gà chồm theo và chú dế bé con đã bị gà nuốt trọn, tưởng đâu thế là hết, con gà bỗng ngắc cò, chú dế nhỏ nhảy ra khỏi cổ con gà và bám cắn vào mỏ con gà — những người chứng kiến đều sửng sò, không phản ứng gì được.

Bây giờ thì ông Chung đã hoàn toàn tin ở chú dế bé nhỏ, ông quyết định đưa lên trình quan Tổng Đốc. Ông đã kể lai lịch và thành tích con dế nhưng quan Tổng Đốc, chẳng tin chút nào. Sau đó trong mọi trận đấu, để con hoàn toàn thắng lợi bởi thế quan Tổng Đốc tin tưởng vô cùng, ông sai thợ làm hộp vàng đựng để rồi gởi vào cung dâng vua.

Ông Chung cũng tin rằng rồi ra con dế bé nhỏ này cũng có thể chữa lành bệnh cho con ông, cậu Tú Khánh hình như vẫn trong tình trạng hôn mê. Mẹ cậu phải cho đồ ăn vào miệng bằng muỗng nhỏ, Bà nhiều lần nhận thấy bắp thịt tứ chi cậu giựt rất mạnh

mẽ và đồ mồ hôi nhiều, bởi bệnh trạng đó người lang y càng quyết đoán rằng cậu bị ám ảnh bởi mối thù hận nào đó, hiện tại thì cậu đang sống trong ký ức. Ba ngày sau bệnh tình cậu lại bộc phát, rồi dần dần cậu tỉnh táo hơn. Mẹ cậu vẫn nhớ rõ đó là ngày đầu tháng chạp, cậu đã tươi cười nói với mẹ rằng,

— Con đã thắng mẹ ời.

— Con nói sao ?

— Con đã thắng

— Thắng cái gì chứ ?

Cậu lại hôn mẹ, lần này kéo dài đến nửa tháng, vào một buổi sáng, cậu tỉnh dậy và gọi mẹ.

— Mẹ ời con đói quá.

— Sao con cứng, con đã khỏi rồi sao ?

Người mẹ vừa nói vừa lau vội dòng nước mắt sung sướng.

— Con đã ngủ một giấc dài.

— Con ngủ những bao lâu hả mẹ.

— Ba tuần con ạ, con làm ba má lo lắng quá.

— Thế mà con chẳng biết gì cả — cha ời con đã lỡ làm hư con dế đá của cha, cha có tha lỗi cho con không.

— Đừng buồn nữa con ạ, trong khi con đau cha đã bắt một con khác tốt hơn giờ đây chắc nó đang đoạt thêm thành tích hy vọng nó sẽ thắng và gia đình ta chắc sẽ giàu có hơn.

Gia đình, lại trở về khung cảnh hạnh phúc. Tú Khánh có thể ăn được nhưng bắp thịt của cậu vẫn còn đau

dớn.

— Điều đó thật lạ mẹ ạ, con cảm thấy hình như con đã chạy hàng trăm cây số.

Ngày sau, Tú Khánh có thể dậy và đi lại được, sau bữa ăn chiều, cả gia đình quây quần bên đèn, cắn hạt dẻ. Bỗng nhiên Tú Khánh như khám phá được điều gì.

— Con đã ăn hạt dẻ này ở đâu rồi?

— Ở đâu con ?

— Tại triều đình, đúng rồi.

— Con có mơ không ?

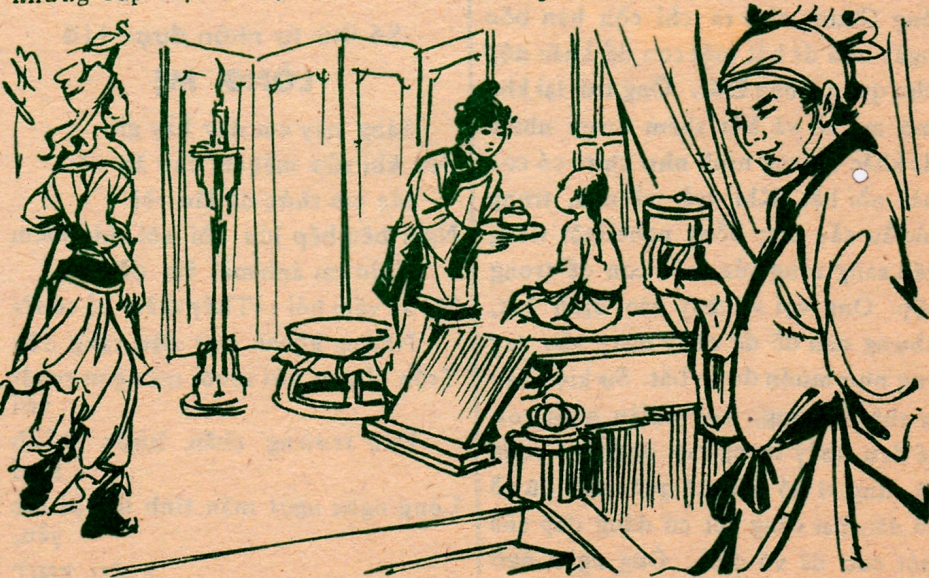
— Không mẹ ạ, con đã đến đó, trong chiếc lồng vàng, con nhận thấy các bà, các cô ăn mặc đủ màu sắc xanh, đỏ.

— Con đã mơ lúc con đau sao ?

— Không, điều đó đúng, má tin con đi, con đã đến đó.

— Con nhìn thấy gì nữa ?

— Nơi đó con thấy đàn ông mặc áo thụng với mào trên đầu, trong số đó có một người mà con tin là vua, mọi người đều chăm chú nhìn con, chợt nghĩ đến mong ước của cha mẹ nên con đã quyết thắng. Khi lồng vừa mở ra, con nhìn thấy một con dế to lớn với đôi càng dài, con sợ hãi hết sức, mãi tới khi nhập cuộc, cuối cùng con thắng. Đêm nào cũng thế, con tranh đấu với ý nghĩ quyết thắng. Đêm cuối cùng con phải đối đầu với một con dế đỏ, trông thật dễ sợ, như con an tâm, con bình tĩnh tiến về phía hân, khi hân nhe hàm ra,

con đã chồm lên, chưa lúc nào con lại nhanh nhẹn đến thế, con xé rách cánh trái và cắn gãy chân phải của hân. Hân trở nên điên cuồng, hùng hổ tiến về phía con. Con nghĩ đến việc phải làm khi hân tiến đến, cuối cùng cặp mắt hân đầy máu, không còn nhìn được nữa thì con đã cắn ngay cổ và kết liễu đời hân.

Tú Khánh kể chuyện như đang xảy ra trước mặt. Cha mẹ cậu vẫn tin rằng cậu đang kể lại điều đã mơ thấy.

— Như thế con đã đoạt giải sao?

— Con tin thế.

Tại triều đình, người ta đã bàn tán với nhau về chuyện con để vô địch, chưa bao giờ họ thấy một chuyện lạ như thế họ không ngờ một con vật nhỏ lại có sức mạnh phi thường, nó đã thắng bất cứ con vật nào dù lớn gấp hai nó. Hầu hết đều bị quật ngã bởi ngón đòn sở trường là nhảy lên lưng và cắn đầu. Nhưng đêm cuối cùng khi để mền được tuyên bố là vô địch thì sáng hôm sau người ta không còn thấy nó trong lồng vàng nữa.

Tin vui đã được báo cho gia đình Tú Khánh biết, người cha khóc vì quá vui mừng, vị hương cả khoác vội bộ cánh đẹp nhất và mang theo Tú Khánh lên diện kiến quan tòng trấn. Giadinh Tú Khánh từ đó trở nên sung túc—Tú Khánh có thể đi học trường tỉnh, mặc dù cậu vẫn thích thú với câu chuyện đá để nhưng cậu chẳng bao giờ dám bắt để và không dám xem hai con để đá nhau nữa.

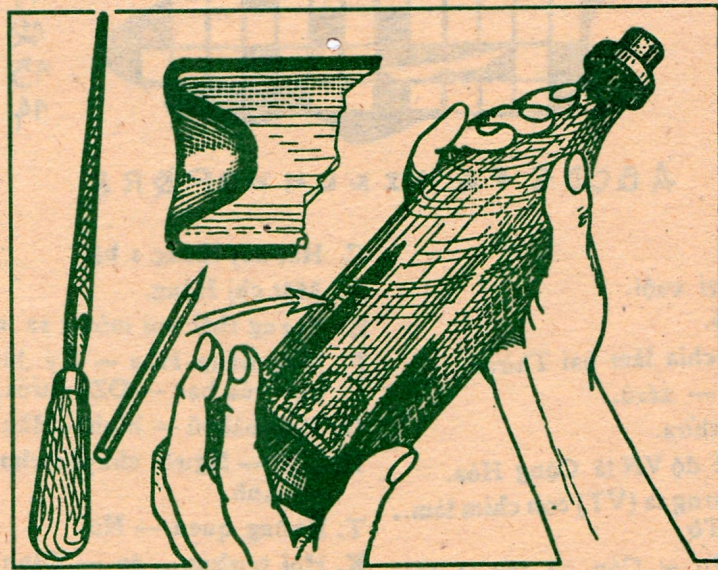
Ít lâu sau đó cậu trở nên một học trò giỏi nhất tỉnh, hàng ngày cậu vẫn giúp đỡ cha mẹ vì lúc này ông bà tuổi đã già. Ông Chung thường đem chuyện con để vô địch ra kể cho trẻ em mãi mà không biết chán. Cuối câu chuyện ông thường kết luận rằng: « Các cháu có nhiều cách để chứng tỏ lòng hiếu thảo với cha mẹ nhưng nếu tâm hồn ta tốt và không có hoàn cảnh thì trời đất sẽ giúp đỡ ta chứng tỏ lòng hiếu thảo đó».

TRƯỜNG KỲ dịch

CÂY ĐÌNH MA

Bạn cầm một chai đầy nước, giơ lên cho khán giả coi, nút chai đã đóng kín và được gắn sập thật kỹ. Tây kia bạn cầm một cây đinh to của thợ mộc, và bỗng nhiên, mọi người không hiểu sao, cây đinh lại nằm trong chai đã được đóng kín. Bạn nói rằng cây đinh đó có ma.

Sự thực ra chẳng có gì là khó hết bạn đã dùng một chai sậm màu và đáy chai thì lõm sâu vào bên trong chai (coi hình). Trước khi biểu diễn màn này bạn đã đục thủng một lỗ dưới đáy chai, ngay chỗ bị lõm sâu nhất, bằng cách cầm ngược chai, và để rơi đầu nhọn của một cái dũa tròn nhiều lần vào chỗ trũng (coi hình).

Sau vài lần, chai sẽ bị thủng một lỗ nhỏ, và bạn dùng dũa, dũa cho nó nhẵn và tròn đều, đủ dút lọt vừa cây đinh. Còn về phần cây đinh thì bạn cũng dùng cưa sắt, cưa cái mũ của nó đi.

Sau đó bạn dùng ngón tay hay vật gì bít tạm cái lỗ hở bên dưới chai lại và đổ đầy nước vào. Bạn đóng kín chai lại, gắn sập lên nút, khi đó nước sẽ không chảy ra ngoài qua lỗ ở dưới đáy chai được nữa, dù bạn có bỏ tay hay vật cản ra, vì áp suất không khí sẽ cản không cho nước ra lúc bạn cầm chai lên, thừa lúc khán giả không chú ý, bạn khéo léo nhét đinh vào chai qua cái lỗ này, nước cũng sẽ không chảy ra ngoài, và bạn có thể lúc lắc chai để làm vang lên tiếng đinh chạm vào thành chai, giữa sự ngạc nhiên của khán giả.

ĐĂNG TRÍ

Về chuyện đăng trí của các nhà thông thái, có 1 chuyện được kể như sau:

Trên xe lửa nhà thông thái gỡ cặp kính đeo mắt ra và để lên ghế ở phía tay phải để lau mắt. Lau mắt xong, ông đưa tay về phía trái để tìm cặp kính. Một cô bé gái ngồi bên phải nhà thông thái lấy cặp kính đưa cho ông ta.

Nhà thông thái:

— Cảm ơn cháu, cháu ngoan lắm, cháu tên là gì?

— Thưa ba, con tên là...

THUÊ NHÀ

Một ông có nhà cho thuê không muốn nhận những gia đình có con nít.

Bữa đó có hai đứa trẻ đến hỏi thuê nhà. Đứa lớn nói:

— Thưa ông, chắc là ông bằng lòng. Chúng tôi không có con nhỏ, nhưng chúng tôi ở với bố mẹ chúng tôi ạ.

— !?

HOÀNG - NGUYỄN -

PHƯƠNG - GIANG

CHÚ NAI CON

VŨ VĂN CHƯƠNG
(Thi văn đoàn LẠC HỒNG VT)

ABCDEF GHIJKLMN O P Q R S

NGANG

1. Bệnh bại xuội.
2. Nảo bộ.
3. O-Đạo chia làm hai Thừa.
4. Bày ra — zérô.
5. A tam thừa.
6. Nơi chế độ VN là Cộng Hòa.
7. Quê hương ta (VT) con chim làm... PG — Tờ.
8. Dzê trên — Còn có tên là Đại La — HD.
9. Hán Việt là xà — đi đôi với khoẻ — nơi chôn nhau cắt rốn.
10. Lạnh — A — con nhỏ nhất — Qui
11. Tính lẹ, láu — rau bị Héo.
12. Không bằng phẳng — O — Tính Vui...
13. A — Bàn văn còn gọi là... — vật giữ nhà.
14. Bội số của hàng trăm — Không đối

DỌC:

- A. Vo tròn lại
- B. Tác giả cuốn «Đoạn Trường Tân Thanh (VT).

- C. Hát hay thang 1 bậc.
- D. Mặt chị Hằng.
- E. Trạng thái vui mừng ra mặt.
- F. Mới tiếng Hán — Ký hiệu hóa học của bạc — Dzê dưới.
- G. Học bài cũ — hình — Mẫu tự đầu
- H. GM — Người chuyên chọc cười — Anh.
- T. Không quen — Nờ.
- K. Hội trường... áo — Đình lại.
- L. Còn gọi là keo — Tiếng Anh là không.
- M. Trứng vịt — G — Anh em của Thông, Bách.
- N. Pê phở — Qui — hát.
- O. Vị anh hùng phi công họ Phạm.
- P. Ngôi vị vua — Trên em.
- Q. Reo vui — AV — Tròn vo,
- R. Tiếng Việt chỉ xe hơi — Vị công thần đời Lê (Viết tắt)
- S. Trung hoa đỏ hay Trung hoa lục Địa (VT)

(Kỹ sư trả lời)

ĐỐ VUI CÓ THƯỞNG

THỬ VỚT CHIẾC CHAI COI

Một người thường thường chèo thuyền đi lại trên một con sông từ một chỗ A tới một chỗ B. Anh ta có thói quen chèo thật mạnh khi đi ngược giòng, kết quả là anh đi nhanh gấp đôi khi đi xuôi so với giòng nước. Một hôm anh đang chèo ngược giòng thì thấy có một chiếc chai trôi qua. Ban đầu anh không lưu ý mấy, nhưng sau đó anh tò mò muốn biết xem trong chai có gì. Hai mươi phút sau khi gặp chiếc chai anh ngừng chèo để thuyền trôi theo giòng nước trong 15 phút. Rồi anh chèo xuôi trở lại theo chiếc chai. Sau khi chèo xuôi được ít phút anh thấy mình tò mò thật trẻ con, anh liền quay lại tiếp tục đi ngược giòng như cũ. Tuy nhiên, được một lúc anh lại không nín nổi sự tò mò, anh lại chèo theo chiếc chai, 10 phút sau lần quay ngược thuyền lúc nãy. Lần này cũng vậy, anh thấy xấu hổ vì tính trẻ con của mình, anh lại quay trở đi san khi chèo xuôi một lát. Nhưng sau khi chèo ngược được 5 phút anh không thể nào dập tắt được mối tò mò, anh nhất quyết chèo xuôi đuổi theo chiếc chai bằng được. Kết cuộc anh vớt được chiếc chai ở cách chỗ anh gặp nó đúng 1 cây số. Căn cứ theo những điều biết ở trên, bạn có thể tính ra được tốc độ của giòng nước không?

SIÊU THỊ hoa hồng

Quản Lý : ĐÌNH GÔ

Thiên hạ đánh nhau to đến nơi rồi. Đình Gô sợ đồ đạc bể nát hết nên vội đóng ngay cửa Siêu Thị Hoa Hồng, mời hai phe qua mượn đất bên Vườn Hồng để choảng nhau.

Cứ để Thiên Hạ đánh nhau vỡ đầu đi. Kỳ sau sẽ giảng hòa

phong vấn

PHONG VẤN TỐC HÀNH VỀ TRẬN CHIẾN GIỮA HÚI CUA VÀ KẸP TÓC.

Chị Mai Loan : Tiếc qua, vừa ăn hết một lọ xí mui ngày hôm qua mà đã vứt hết hết đi rồi.

Chị Đỗ Phương Khanh : Coi chừng bẹp hết các bông hồng của tôi.

Bà Đình Gô : Đánh nhau to như thế, vợ chồng mình có ra đồng nào không?

Bác Chủ Nhiệm : Thân mến chào (thưa) tất cả các em.

Bác Vít Mò : Tôi thêm cái tuổi thơ hăng tiết vẹt của tụi nhỏ quá.

Chú Chủ Biên : Tuần sau mà Đình Gô không hòa giải nổi sẽ đóng cửa Siêu Thị Hoa Hồng.

Chú Bình Electro-nic : Nếu trận chiến kéo dài đến tối thì đề tôi bắt giùm cho cái đèn neon.

Chú Bách Khoa : Sao Bác Đình Gô không mượn phần đất Thắc Mắc của Em để làm chỗ cho thiên hạ đánh nhau để tôi nghỉ thêm 1 kỳ. Họ hỏi tôi nhiều câu đang bí rì đây.

Họa sĩ Vi Vi : Ôi chà ! Mấy cái bộ mặt đánh đá này đem vẽ lên bìa thì tuyệt đẹp.

CÔNG CHUYỆN HÚI CUA

Riêng tặng « ông anh » mượn tiền mà đòi hoài không trả.

Kẹp tóc hi hi, húi cua...

Húi cua nổi tiếng là dân lười,

Hột vẹt trong lớp chiếm như rươi

Đo thước sơ sơ một tháng mười

Đã thế mà cứ như đười đười

Thầy mắng chỉ có nhe răng cười

Răng thì lười đánh nào có tươi

Ồi thôi ra gì cái con người

Ở nhà ông có kém gì nè,

Dụ khi em út ngọt như chè

Không được thì y như là kẹ

Nhe răng trợn mắt biết tao hề

Sợ quá đi thôi em nó nhè

Lúc đó thì biết xác với mẹ

Ồi thôi cho can đi ông nhè,

Kẹp tóc tụi mình thôi khỏi nói,

Siêng năng chăm chỉ không phách lối

Học thì ra học, chơi ra chơi

Bằng vàng cứ luôn luôn le lối

Hiền lành, nhân đức lấy gương noi

Thương em giúp mẹ, làm không chối

Thấy chưa thứ hỏi các ông lòi !...

H.H (Sò-gòn)

CHUYỆN «NAM NHI»

Nói về chuyện nam nhi
Ồi thôi ! trăm thứ chuyện
Không bao giờ kể xiết :
Thứ nhất hay làm tàng
Thứ nhì chuyên bắt nạt
Thứ ba ăn ngoài đường
Thế đấy... mới sơ sơ !
Mà bao người phải sợ
Còn bao nhiêu số kể
Nói ra sợ «lắm lời»
Chỉ muốn khuyên bà con
Riêng mình phe kẹp tóc
«Bọn nữ nhi chúng mình
Có gì mà phải sợ ?»
Cứ xem đảng nam nhi
Chỉ đáng con trướng vẹt !

CHÚA ẮN VẶT

« HÚI CUA »

« Tuyên dương công trạng » cho mấy «cụ» húi của lắm chuyện.

«Húi cua» mấy «cụ» mới ghê thay !

Nghe «tiếng» ai ai cũng... chạy dài

Ở dơ ; chọc phá thì... số

Đầu cò bù xù như... ô rơm

Ấy là lười biếng khó ai hơn

Bổ dọa roi mây chữa hết bòn

Ăn thì như bẹm, dớp như điên

Quà vật liên miên... tụi hết tiền

Bầu cua cá cộp nhều dzô quanh !

Cái tay cờ bạc khó ai bì

Học thì lười biếng, chuyên bị... «mắng»

Thầy kêu lên búng, mặt... xanh lè...

Kẻ thù quăn

Sùng lên đi hơi phe nào để khóc

Sấn lên đi hơi phe nào húi tóc

Te tò te... te tí te... te tò..

Te tò te... te tí te... te tò..

ĐÌNH GÔ

Thật «đảng» húi của hết chỗ «chè»

Ra đường chừng diện thấy mà ghê !

Lên mặt ta đây người... «phong nhã» (?)

Nào hay điệu bộ giống... anh bẽ !!!

ĐIỂM PHƯỢNG

bà chẳng

(Lê văn Duyệt)

Ý KIẾN VỀ VIỆC

«CẤP CỨU» CHO «CỤ» MÈ HOẶC

Có khó gì đâu, bác Đình Gô ? Nếu «cụ» Mè Hoặc nhà ta «sợ» thì kẻ này xin bàn kế mạch nước cho con đường «chạy trốn» của cụ Mè Hoặc đây (nên nhớ ! kẻ này cũng là tay kẹp tóc, nhưng thấy «cụ» Mè Hoặc có ý «sợ», liền «nhẹ tay» cho «cụ» í nhờ đấy ! Này ! đăng hình «cụ» ta lên báo để «bàn chân» chiếm ngưỡng, bên dưới là những lời năn nỉ í ới của «cụ» Mè Hoặc (chính tay «cụ» viết mới được đấy nhé !). «Cầm» lên 6 câu vọng cổ. Cần nhất là phải làm cho kẹp tóc mũi lòng mới xong sau đó là những lời hứa han thật «vững». Đó ! Kế của kẻ này chỉ có thế, mong sẽ giúp cho «cụ» Mè Hoặc nhà ta phần nào trong việc... «cầu hòa». Chào ! Chúc bác Đình Gô đón nhận thật nhiều thư của các tay kẹp tóc đến «hỏi thăm», còn «húi cua» thì... «de» đi !!!

Bà Chẳng

(Lê văn Duyệt)

THƠ CẢNH TÍNH

(họa vần bài thơ của cô
Thảo Còm)

◆ Kẹp tóc đọc đề...cười
✱ Húi cua đọc cũng...cười.

Kẹp tóc thời nay ngang
như cua
Tính khí « Trương Phi »
chẳng phải vừa
Cụ Đồ « Mê Hoặc » khuyên
phe nó
Tật xấu bỏ đi để người
ra
Trốn học biếng lười cùng
ăn vặt
Tính nhẽ nhõng nhẽo bé
phải chừa
Chẳng chừa, đó muốn
dẫn Mê Hoặc
Ấy thế chẳng chịu ngang
như cua !

(01-1973)

LÊU NGHEU TỬ

PHẢN PHÁO DÂN KẸP TÓC

Ô hay, con gái thế thì thôi!
Chưa muốn cãi nhau đã
chửi rồi.
Miệng năm mồm bảy nghe
phát ớn
Tay ba tay sáu thấy đã run
Tóc tal dựng đứng còn
chưa chán
Quần áo xăn lên vẫn chưa
rồi
Sư tử Hà Đông chưa thấm
thấp
Ô hay con gái thế thì thôi.
BẮC PHÚ
(P. Kỳ)

LÁU ĂN

Láu ăn nhất là dân kẹp
tóc
Khoái ăn me lại thêm ăn
cóc
Chuyên viên ăn vụng
trong lớp học
Vừa nhai lại còn vừa tán
dóc
Vi thể nên thầy hay bắt
gặp
Kêu lên mà ký nghe cái
« cóc »
Khiến cô nường:
Mặt mày méo xệch như
muốn khóc
Quyết từ nay chừa ăn
vụng cóc
SONG PHI

GỬI NGỌC BƯỞNG NỮ HOÀNG

(và quý cô nường)

Lần giở trang thiếu nhi
Liếc vô quầy « Hoa Hồng »
Thấy ngay tên bà chị
Ôi Ngọc Bưởi nữ hoàng
Mồ lấy làm thất kinh
Tay chân run lẩy bầy
Cơ hồ như kinh phong
Tưởng chừng đầu điên
giật
Ôi con gái thời nay
Sao mà ghê thế nhỉ
Nội liếc dòm cái tên
Cũng đủ tiêu tan hồn !
Này hỡi cô Ngọc Bưởi
Và nhân chung các nường
Cho mồ đây xin can
Vừa vừa thôi chứ lị
Con gái chúa hay nhẽ
Lại ăn quà như vẹt
Tiếng đồn khắp muôn
phương

Hỏi ai mờ không biết
Người ta vì nghĩa cử
Nên nhân nhủ cho chừa
Vây mà không sửa nết
Còn múa mép, khua mồm!
Thối chắm dứt từ rày
Nhẽ các nàng kẹp tóc
Đừng đôi chối lăm điều
Kẻo thêm danh đa sự !
NGUYỄN THÀNH CAO
BIÊN

HÚI CUA TẤN CÔNG

Tôi viết thơ này để đọc
chơi,
Cho dân kẹp tóc thôi ngưng
cười.
Húi cua « hi hi » (?) luôn
một bụng.
Nam nhi chi chi lắng nghe
chơi.
Nam nhi chi chi lắng nghe
chơi
Xem ta phản pháo chúng
tơi hời,
Hỡi này kẹp tóc ngồi nghe
đấy !
Cho đấng nam nhi học
nghe chơi.
Kẹp tóc ra đường thôi khỏi
chê.
Một « chắm » có sẵn để nua
« huê »
Lại còn me cóc đồ chưa
mặn
Ôi thôi quà vật thú say mê
BÙI KIẾT SĨ (MDC)

KẸP TÓC THỜI NAY

Ngồi buồn nghĩ lại gái thời
nay
Hình dáng xem chừng cũng
mảnh mai
Ăn uống ồ ồ thêm then hộ
Khóc cười híc, hí nức cười
thay
Quét nhà lưng ngọc đờ và
cứng
Đi chợ tay vàng ngọc chẳng
ngay
Xin hỏi ông Trời : Ông
biết chớ ?
Thôi thì con gái để trai
thay.

BA GAI
(Đặng lẩn Đức)

CHUYỆN KẸP TÓC

Kẹp tóc, ôi thôi, biết tính
mà,
Đụng sơ một chút cũng
kêu la.
Mách me, mách chị, còn
liếc xéo,
Dân ta thì : đầu dăm kêu
ca.
Con gái chi mà ăn trong
lớp,
Me chua, cóc, ôi, đủ cả
ba.
Xoài chắm mắm đường
sao ghê thế ?
Nồi tiếng, vang danh :
chúa ăn quà.
HÀN THY

GỬI DÂN KẸP TÓC

Xưa nay kẹp tóc vẫn nổi
danh,
Nói ngọt ngào như giấm
với chanh.
Có tật tham ăn còn đó
mãi,
Lại chuyên bắt bí đớp
tiền anh.
Khắp nơi biết tiếng ăn
quà vật,
Khóc lóc giận hờn cũng
nổi danh.
Nhân nhủ vài lời gửi các
cô,
Vừa thôi nếu muốn vẫn
còn danh.
L. K. HÒA

CHUYỆN KẸP TÓC

Kẹp tóc chao ơi thật gớm
ghê
Nghĩ tới đau lòng thấy mà
ê...
Năm châu, bốn bể : « vua có
chị »
Từ bắc đến nam : « chúa
khóc nhẽ »
THIÊN BẤT HỮ

KẸP TÓC

Kẹp tóc thời nay thật yếu
xlu
Bị người gọi « cô bé » xiu xiu
Vóc đào thân liễu ôi eo lả
Chân cò tay sậy quá phiêu
phiêu
Khóc khóc nhẽ nhẽ tra làm
nũng
Rầu rầu rít rít muốn nâng
niu
Ôi thôi đủ thứ : ôi kẹp tóc
Củ mài rêu rao cái miệng
liều.

NGUYỄN VĂN AI

THƠ CHỐNG THẢO CÒM

Vang danh khắp tỉnh đến
nhà quê
Những nàng kẹp tóc tính
hay nhẽ
Nào là cái chửi ắn hàng
lắm
Thường hay làm nũng với
ba mẹ
Thấy ai khen giỏi thì nở
mũi
Vênh mặt ta đây giỏi nhất
nè
Còn khi làm bếp thì dở tệ
Ham chơi đề : cá cháy, cơm
khê
Đi chợ hay ăn bớt tiền chợ
Lấy tiền ăn hàng trông
thật què
Thấy có thức ngon liền ăn
vụng
Bao nhiêu tật xấu chất ã
chê
Sợ bao nhiêu đó cũng đủ
đủ
Cho nàng kẹp tóc hết làm
le
Giờ đây còn vênh mặt
không hả ?
Các nàng kẹp tóc ai chẳng
chê ?..

VŨ KHOA

GỬI THẢO CÒM

Độc Thiếu nhi thường
thấy Thảo còm.
Húi của cứ ngỡ cũng
cùng «gom».
Giặt mình lúc biết húi
của giả.
Ngã ngựa khi hay kẹp tóc
rôm.
Kẹp tóc xem đôn cười
nắc nẻ.
Húi của lãnh chương
muốn vô hòm.
Nếu là «quân địch» xin
nương chút.
Còn nếu không: quay về
bớ rôm...

LÊNH HỒ AO

OAN HÚI CỦA

Húi của góp tiếng ời
người ời
Ơn nghĩa thành oan suốt
một đời
Hột vịt, trứng gà anh soi
sạch
Vi cô em gái mãi lo chơi
Áo quần, cơm nước anh
lo tất
Thương em nhỏ dại
ngậm câm lời
Đánh lộn hung hăng vì
bệnh bé

Oan này biết nói sao nên
lời

(01-1973)

LÊU NGHIÊU TỬ

KẸP TÓC

Đâu đâu kọc tép (1) cũng
lừng danh
Ở miệng hung hăng bụng
chẳng lành
Đi đâu cũng bảo là ta sạch
Ở đâu cũng bảo 'gây (2)
hiền lành
Thật ra dơ dáy thì ăn nhất
Đất đóng mười phần muốn
để dành
Mỗi khi đói bụng thì ăn đồ
Con gầy xưa nay tiếng vẫn
lừng

XUÂN HẢI

(1) : nói lái của tiếng kẹp
tóc

(2) : con gái

THƠ KẸP TÓC

Đanh đá nhất : nữ tử
Phá chẳng thua nam tử
Lại chuyên nghề ăn vụng
Nhất là trong giờ sử
Các món bày trong bếp
Đều nhào vô nếm thử
Tình nghịch như quỷ sứ

Hiền khô như sư tử

SONG PHU

DÂN KẸP TÓC

Kẹp tóc là ai ở mấy bờ?
Ồ! Còn ai nữa: tụi ở dơ!
Ăn vụng thầy la không
chừa bỏ
Danh ăn má đánh cũng
không sờn
Tối ngày chỉ lo ăn rồi
«diện»
Tí vi ôm riết như đàn
«ghiền»
Má nhờ thi lại vùng vằng
bỏ
Vậy có lắm người bảo rằng
siêng !!!

ANH HÙNG XA ĐIỀU

«KẸP TÓC» THỜI NAY

Ơi hỡi kẹp tóc chuyện
thời nay,
Lần lửa việc nhà để đến
mai.
Rong chơi ngoài phố trưa
chiều sáng,
Cha, mẹ, thầy, cô phải
buồn thay
Tắm rửa, học hành nào
để ý,
Mẹ bảo quét nhà lác đầu
ngay.

Gặp hàng quà bánh te
toét miệng,
Kẹp tóc thời nay quá lắm
thay !!!

LÊU NGHIÊU TỬ

«CHUYỆN KẸP TÓC

Cái dân kẹp tóc thế mà
ranh.
«Xi-xon» ai bì: miệng quá
lạnh.
Nổi tiếng là vua: chuyện
nhi nhảnh.
Lại còn thêm thói rất hay
ganh.
Ai mà chẳng biết: ưa cá
sấu.
Đụng đến là ôi: nước sít
nhanh.
Làm đến ông anh thời cũng
khô.
Dỗ ngon, chẳng chịu lại
còn hành.
Mãng-dê mẹ đẻ không có
khóa
Lén xuống lục nôi: ăn vụng
canh,
Kẹp tóc ôi thôi nhiều thứ
chuyện.
Lại còn «săn sẹ» chửi
dân anh.

NGÂN NGHIÊN

Trả lời :

Ô Chữ kỳ trước

NGANG : HQ — AN NAM MN —
ĐÔNG KINH — IG.E — K.H.TĐ
— HUYEN TRAN — TU DO.
RUNG — TAY SON. O — U. G
ĐỘC : HT — UUT — KY DAU —
A. EOY — ND. HN. S — HA NOI.
TRO — QUANG TRUNG — MG.
ĐAN — KE. NGO. — MI — NN
— H

CẮT ĐI ĐỀ DÀNH

Trong ngày sinh nhật của Chi. Đề
giúp vui, Vân (bạn của Chi) kể một
câu chuyện hài hước. Sau khi nghe
xong, tất cả đều phá lên cười. Chi
riêng có một bạn vẫn ngồi nghiêm
trang. Vân thấy vậy lại hỏi:

— Bộ chuyện tôi kể nhạt nhẽo
lắm hả?

Cô bạn:

—Đâu có, chuyện của bạn kể thú
vị lắm chớ. Vì thế, cho nên tôi không

cười ngay. Tôi cắt đi đề dành cười
từ từ chớ cười một lúc như vậy
hoang phí mất.

TÔ-THỊ-TRANG

TRẺ CON, NGƯỜI LỚN

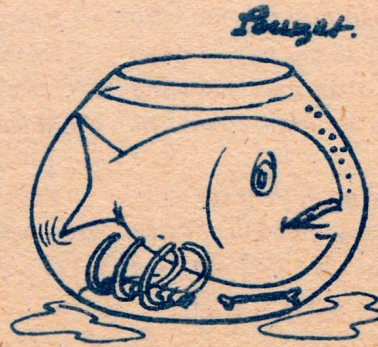
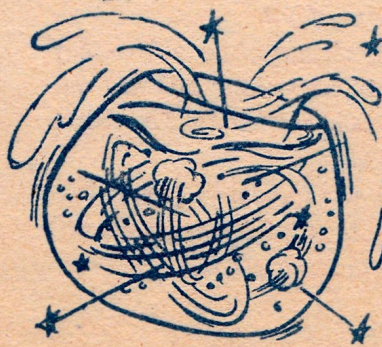
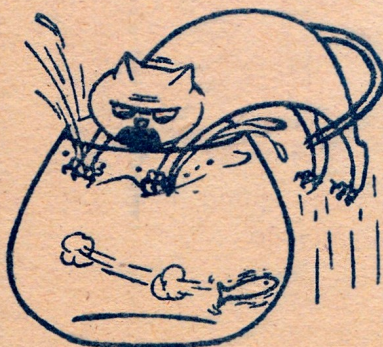
— Ông nội hãy nhắm mắt lại một
chút đi.

— Nhưng đề làm gì vậy cháu?

— Má cháu nói rằng chừng nào
ông nhắm mắt lại, ba giàu lắm.

HOÀNG - NGUYỄN

PHƯƠNG - GIANG

Em ước mong sao Thiếu Nhi của chúng ta chẳng bao giờ trở thành bán nguyệt san há chị ! Cứ mỗi tuần vào thứ sáu là tụi em ngóng ông báo vào để xem Thiếu Nhi, tụi chúng em hơn hồ đón lấy và ưu tiên cho bố em coi trước rồi đến lượt nhỏ Út rồi lần đến tụi lớn của chúng em. Tuy rằng là bố em đã yếu mắt nhưng bố em vẫn mang cặp mắt kính để tăng mánh đọc hết số báo «Thiếu Nhi» coi độ dăm mười phút là phải nghỉ vì coi lâu là nhức và chảy nước mắt nhưng không có kỳ nào mà Bố em bỏ xem Thiếu Nhi cả. Còn phần em thì đi cò động cho TN một cách là đem tặng một bộ TN bộ một thì chừng tháng sau là nhỏ bạn em nó gửi em mua bộ hai liền. Em làm như thế để cố gắng thế nào đừng cho Thiếu Nhi của chúng ta trở thành bán nguyệt san thì eo ôi ! Biết bao lâu đến nửa tháng để xem một số báo. Huống chi bây giờ mà hôm thứ sáu nào ông báo nghỉ là bố em sai đi mua liền, chúng em chỉ mong sao cho hết những chuyện nhảm nhí đầu độc những mầm non nhỏ bé chị nhĩ ?

PTKH (Saigon)

... Đọc cuốn T.N số 67 em rất hoan hô cả hai tay. Vì em nhận thấy nội dung cuốn này hay khác thường. Em rất đồng ý khi thấy tòa soạn đã thêm nhiều trang vui tươi và mới mẻ. Nhất là truyện ngoại quốc «Ông thợ dẻo dẻo». Mục giải trí rất thịnh hành. Và mục siêu thị Hoa Hồng lại thích thú nữa. «Tí xiu đại thần lực» hấp dẫn khi tòa soạn thêm 3 trang. Những truyện ngắn có vẽ hình «Con ngựa kỳ khôi», «Thư cho con yêu dấu» rất hợp với tâm hồn em. Lóm lại số 67 nội dung hoàn toàn mới mẻ em ước gì những mục này sẽ giữ mãi và đồng thời các bạn T.N toàn quốc có công nhận lời tôi hợp với tinh thần bạn không ?

Nhưng có trở ngại, theo em nghĩ thì mục «Áo thuật» nên bỏ đi nhường chỗ cho truyện dài «Mơ làm văn sĩ...»

N.M.S (Gia Định)

Thưa chị, em là một độc giả Thiếu Nhi, không may mắn vì em chỉ mới đọc Thiếu Nhi ở số 47 mà thôi, em nhận thấy tuần báo Thiếu nhi hay ghê, có nhiều mục và hình ảnh đẹp hay và bổ ích. Em mong sao cho Thiếu Nhi tuần báo đứng vững mãi, vì tuần báo Thiếu Nhi là một tay đắc lực giúp cho phụ huynh và học đường giáo huấn con em về kiến thức cũng như về đức dục chị à.

Tuần báo Thiếu nhi lại có tổ chức một gia đình Thiếu nhi hùng mạnh có thư viện có nơi sinh hoạt vui ghê. Em tiếc rằng em ở Huế không thể đến tòa soạn chơi được.

NGUYỄN BẢO TOÀN

Kính thưa chị, mấy tuần trước em và Thảo Bằng có nhờ chị gửi bích chương về đề cò động cho tờ báo chúng ta. Không biết chị gửi chưa mà tới nay chưa nhận được. Chị có biết không trong khi chờ đợi bích chương về, em và T.B. viết phấn lên tường (ở trong trường) đề cò động đấy. Cứ mỗi ngày hai, ba phòng học mà đến nay đã gần hết trường rồi đấy...

Kề cũng thích, từ ngày viết cò động TN đến nay cũng có kết quả đấy chị. Nhiều bạn cũng bắt đầu đọc TN nhất là bạn gái đó chị.

Em thì vẫn thơ thì a ả lắm, không biết làm gì để giúp TN sống lâu dài nên chỉ có cách là quảng cáo thôi.

... Em thấy buồn khi nghe tuần báo Thiếu Nhi muốn rút xuống bán nguyệt san. Đã thế mà một số độc giả Thiếu Nhi lại còn thuê báo đọc. không nghĩ gì tới tờ báo thân yêu có thể chết. Vì thuê báo như thế thì chỉ có sạp báo hưởng lợi, hết tuần họ trả lại báo cũ cho nhà báo, khỏi tốn tiền gì hết, nhà báo ôm một mớ báo cũ về gói đồ thì báo phải đẹp tiem chứ thành bán nguyệt san còn là may. Em ở đường Lê quang Định ra mua báo ở sạp (tòa soạn xin dấu) thấy họ cho thuê hoài em tức ghê, mỗi ngày họ thu 7đ, tuần lễ thu 49đ, cuối cùng đem báo cũ trả tòa soạn là xong. Em buồn quá...

...Hôm nọ đó chị ! Em đi học mang theo Thiếu Nhi để đọc. Thầy em thấy mượn xem, thầy có vẽ bằng lòng lắm, thầy khen T.N có nội dung sáng sủa, hình thức khá. Thầy nói thầy sẽ mua cho con thầy xem, em mừng quá ! Xin thầy giới thiệu giúp cho học sinh các trường khác để T.N có cơ hội phát triển lâu dài, phục vụ cho Thiếu nhi.

LÂM VÔ BIÊN

— Đừng làm gì viết gì dưới ảnh hưởng của phần nọ và oán hận.

SYDNEY SMITH

— Coi chừng nhè. Dịp moy cuối cùng đó.

GIÀN HOA GIẤY trước cổng nhà

— Khanh nằm nghỉ cho khỏe,
Loan đi học.

— Nhớ chép bài hộ Khanh
— Ừ, nhớ chứ.

Thanh Loan mỉm cười, khép hờ cánh cửa phòng. Khanh nằm nghe những tiếng chân nhịp nhàng reo trên bậc thang đi xuống. Tiếng chân vui vẻ tựa giọng cười, giọng hát. Bước chân đã thôi vang, Khanh nhắm mắt và muốn khóc. Khanh đi xuống đất, để nguyên bàn chân không giày, không dép. Nhìn qua khung cửa nhỏ, Thanh Loan lướt qua chùm cây với cái bóng trắng sáng như màu nắng. Khanh gọi: Thanh Loan, Thanh Loan. Hình như Loan chẳng hay biết, cứ đi lầm lũi về phía con đường bụi đỏ.

Tóc cũng không kẹp như mọi ngày. Thanh Loan đến vào buổi trưa gay gắt. Khanh nằm ngủ im trong phòng, trên tay vẫn còn cầm tờ tạp chí đọc dở dang. Loan ngồi sững trên ghế, lặng thinh. Gối cam vừa để trên bàn triu xuống như đôi tay Loan lúc ấy. Trơ vơ đến tội nghiệp.

Phòng Khanh hẹp, không đủ gió. Oi bức, khó chịu. Giống một cái lò lửa. Loan cười ngằn ngoảnh nhớ tới câu nói của Khanh.

— Nhiều lúc Khanh cũng tự phục mình. Buồn cười thật. Loan tròn xoe mắt.

— Kiêu ngạo, hư chưa?

— Hư gì? Phòng học của Khanh nóng vô cùng. Nóng như lò lửa. Thế mà Khanh giam mình ở đó suốt mấy tiếng đồng hồ. Đáng phục quá.

Loan cười theo Khanh

— Sao Khanh không chịu điều hòa không khí?

— Bằng máy ấy à

— Bằng quạt chứ.

— Nếu vậy quạt phải vận số to phất, chạy quanh năm suốt tháng.

Loan đứng dậy mở cặp lấy miếng bìa quạt cho bạn. Khanh nằm ngủ, tóc xõa trên gối đen rợn người. Nhẹ nhàng, Loan chạm những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, trên mang tai Khanh. Rất sẽ nhưng Khanh lại mở choàng đôi mắt.

— A, Loan. Đến từ lúc nào thế?

Loan nhìn đồng hồ:

— Trước đây 15 phút.

— Sao không gọi Khanh dậy

— Ồm phải ngủ chứ. Khanh nằm ngủ trông dễ thương. Loan không nỡ đánh thức.

Khanh cười, bĩu môi. Xạo vừa thôi. Loan đứng bên cửa sổ, hái một chùm hoa giấy, màu đỏ thắm. Loan nâng lên mũi:

— Hoa này không có mùi thơm, Loan nhé.

— Vâng, tôi biết rồi cô ạ.

— Thế sao còn ngửi?

— Chẳng hiểu nữa. Hồi vớ vẫn

— Loan đáp vớ vẫn.

Có lẽ Loan vớ vẫn thật. Nhưng không, Loan ngửi thấy hương thơm của chùm hoa, rất dịu dàng. Hình như của nắng sáng, của mưa chiều. Hương thơm man man.

— Chẳng biết bao giờ Khanh đi học lại?

— Gì cơ?

Mắt Khanh chớp lẹ lúng, tiếng ước sững.

— Đừng buồn, thế nào Khanh cũng khỏi

— Khanh sợ...

Một ngày nào, không còn trở lại trường. Một ngày nào, học hết giờ cuối cùng của thời niên thiếu. Và còn lại hai bàn tay ngu ngơ, lỗ đánh rơi tất cả. Bước những bước lạc lõng xuống cuộc đời.

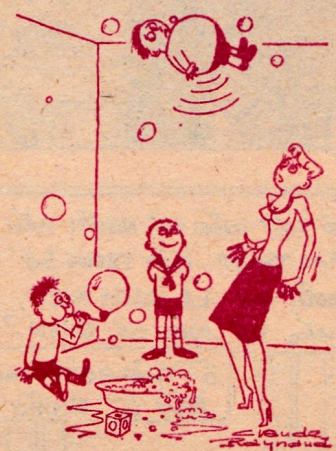
— Khanh hay nói đại dột

— Khanh nói thật

— Nhiều khi sự thật chả nên nói tới. Ăn cam Khanh nhé! Khanh lác đầu. Ồm đau như thề một trạng thái bình thường, vô cùng quen thuộc. Gắn gũi, thân thiết. Những thìa thuốc, viên thuốc vàng xanh. Những lọ dầu nồng nàn mùi bạc hà cũng đã là một người bạn, luôn túc trực trong cặp.

Bây giờ, Khanh thơ thẩn một mình với căn phòng cô độc. Loan đi rồi, trở lại không khí oi bức nặng nề. Ba giờ, Loan làm gì ở trường? Mở sách xem bài sắp học, dò lại mấy phương trình căn số. Hay Loan đang lang thang bên đám cỏ gấu sân trường, bên ghế đá. Không biết, có nhớ Khanh không. Khanh mệt mỏi trong cơn bệnh hoạn. Khanh đau xót thương trường nhớ lớp. Chùm hoa giấy nằm nghiêng trên sàn gạch. Khanh cúi người xuống nhặt. Vẫn hương nhẹ tỏa. Ba giờ, Loan đang làm gì ở trường?...

CÚC HY
(Hoa Tiên)

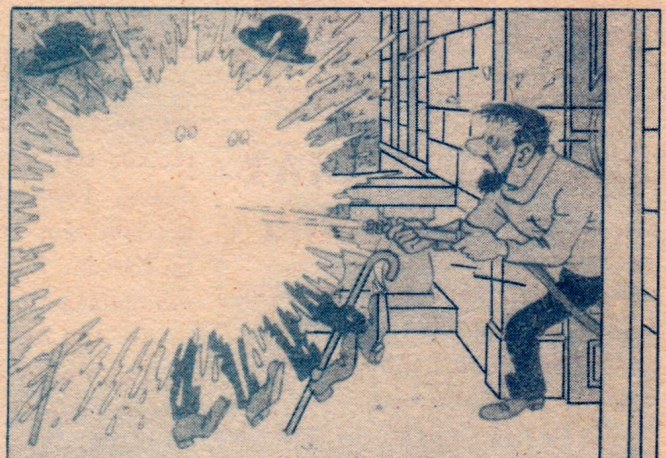

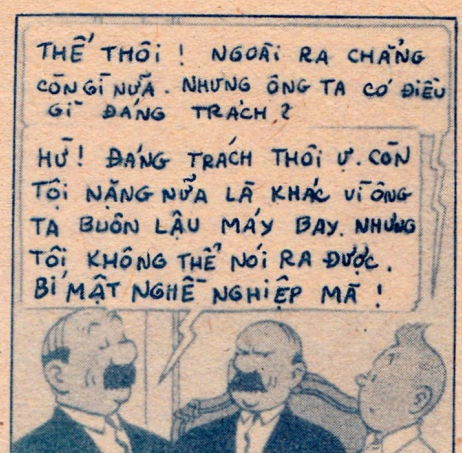
— Tại nó không thổi ra, mà lại hút vào.

ĐẶC VỤ THAN ĐÀ

Nguyên tác : HERGÉ

Chuyển ngữ : THU AN

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

VƯỜN HỒNG

Thư của em T. — Đà Nẵng :

... Từ hôm Quảng Trị bị đánh nhà em có lạc vào một thằng bé, lúc mới đến ai cũng cưng nó cả nhất là mẹ em. Nhưng sau này nó hay khóc lắm, mà em có tật ghét ai khóc, khi nó khóc em muốn đánh nó ghê nhưng em nghĩ cũng tội nó nên em không đánh. Mẹ em cũng đến độ không thể ngờ được, mẹ em chịu đựng nó đủ thứ, nó muốn gì thì được đó. Có một lần tự nhiên nó khóc lên, em giận lắm vì lúc đó em vừa làm việc mệt xong nên em có la nó thì mẹ bảo là em ăn hiếp nó, la nó đến nó chết khiếp nên nó khóc, lúc đó nó cứ e...e...e... hoài còn giận của em lại bùng lên thế là em la nó nữa, rồi mẹ em đánh em mặc dù trong nhà chỉ có mình em là con trai và từ hai năm nay mẹ em không đánh em bao giờ. Có lúc em la nó về tội nghịch đất thì mẹ em bảo «Cố lẽ tao phải đuổi mày đi quá... à!» Lúc đó em choáng váng mặt mày, không ngờ mẹ em có thể buông một lời nói như vậy, lúc đó em buồn ghê chỉ muốn bỏ nhà mà đi thôi. Em rối trí quá xin chị giải quyết dùm em...

Trả lời : Chị ước mong khi những lời này tới với em thì em chưa

bỏ nhà ra đi. Chị cảm thông nỗi buồn của em lắm. Nhưng chị cũng thật mừng cho em là em đã có một bà mẹ hiền đức vô cùng. Em ơi! Đừng nổi giận! Đừng nghĩ là chị chống em. Không phải vậy đâu. Chị hết lòng mong em sáng suốt. Nghe lời chị không? Em trai!

Mẹ em là người hiếm có. Lòng thương người của mẹ em thật là bao la em ạ. Đứa nhỏ đó khó tính, khóc lóc hoài, chắc mẹ em cũng phiền lòng lắm. Nhưng mẹ em đã chịu đựng nỗi những khổ tâm đó chỉ vì thương nó đã mất hết tất cả, nó hoàn toàn bơ vơ không còn ai để che chở cho tấm thân nhỏ nhoi bé bỏng của nó. Mẹ em muốn dùng tình thương yêu dùm bọc để cải hóa nó, tạo cho nó sự tin cậy để nó khỏi sợ mà khóc lóc hoài. Em ơi! Xin em nghĩ tới những kinh hoàng mà cuộc đời đáng thương của nó đã phải trải qua. Giữa chốn khói lửa mịt mù, đạn rớt, người chạy, tiếng la hét vang dội, phải là một sự hỗn loạn vô cùng mới đến nỗi nó bị lạc ra khỏi tầm tay cha mẹ nó. Ám ảnh đó in sâu vào trí não nó. Nhìn ra khắp bầu trời, nó không còn tìm thấy đâu gương mặt thân yêu quen thuộc, triu mến nó hàng ngày của cha mẹ gia đình nó. May mắn thay nó đã gặp được mẹ em. Mẹ em đã dùng tình thương rộng như biển mà bù đắp cho

nó, với lòng ước mong nó yên tâm một phần nào, để có thể tin tưởng rằng dù không còn gia đình, nó vẫn còn được cứu vớt, được sống yên ổn giữa dòng đời đầy giông bão. Ước vọng chính đáng, đầy nhân ái của mẹ đã bị em cản trở. Chị hoàn toàn cảm thông với em. Vốn là con trai độc nhất, hẳn nhiên là em được cưng chiều lắm. Nay bỗng một đứa nhỏ ở đâu tới, cũng được cưng chiều như em (đôi khi sẵn bực bội, em có thể trở thành bất công mà nghĩ rằng mẹ cưng nó hơn em) thì em khó chịu là đúng với tâm lý con người. Chị chỉ ước mong em nghĩ tới những đau đớn thiết thời mà đứa bé đã phải gánh chịu. Chị quá quyết với em rằng mẹ không hề thay đổi lòng thương yêu cưng chiều đối với em. Mẹ buồn em vì thấy em không đại lượng, em không hy sinh một chút phiền muộn về sự khóc lóc của nó. Làm việc thiện là phải hy sinh. Đối với người ngoài mà mẹ còn thương, thì em là nết ruột, mẹ bế ẵm từ khi còn trứng nước không khi nào mẹ ghét bỏ em đâu.

Mẹ là người công bằng, bác ái, thấy em có lỗi, không bênh em, mà rầy em để em sửa lỗi. Như thế, mẹ thật xứng đáng là bậc hiền mẫu. Rồi thấy em quá gay gắt với đứa nhỏ, mẹ không nên nổi cơn giận, mới nói câu đó mà thôi. Em đừng buồn tủi. Em nên tỉnh ngộ. Có mẹ nêu gương sáng về lòng từ thiện như thế, em phải gắng noi theo. Một vài em giúp dân bị nạn than

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG

thở với chị, muốn làm việc thiện, nhưng không có thì giờ. Nay em có dân tị nạn ngay trong nhà, em hãy tỏ lòng thương yêu đùm bọc của người đối với người, của kẻ mạnh đối với kẻ yếu. Em ơi! Đừng bỏ nhà ra đi. Khi đó, em sẽ lâm vào hoàn cảnh bơ vơ của đứa bé, mà biết rằng em có gặp được người có tấm lòng nhân ái đùm bọc em như mẹ của em đã đùm bọc đứa nhỏ đáng thương kia không.

Việc thiện không phải ta chỉ hành động vào lúc cao hứng, không phải chỉ hành động để trình diễn, mà phải trải rộng tấm lòng, sẵn sàng chia sẻ với nỗi khổ của nhân loại, và dĩ nhiên là muốn làm việc thiện, ta phải quên bớt mình đi, chịu một phần thiệt thòi em ạ. Em hãy cho chị địa chỉ rõ ràng, chị sẽ gửi tới em cuốn sách nhỏ nói về cuộc đời của ông Henry Dunant. Thủy tổ hội Hồng Thập Tự, người đã suốt đời tận tụy làm việc với một mục đích duy nhất **«Làm giảm nỗi đau khổ của nhân loại»**. Chứng đó, em sẽ thấy chỉ nghĩ tới ông, dù mình đã làm được bao nhiêu việc thiện, mình vẫn thấy quá bé nhỏ so với những hy sinh cao quý mà ông đã làm cho nhân loại.

Chị **ĐỖ-PHƯƠNG-KHANH**

Lý tưởng của giáo dục là được chuẩn bị đầy đủ cho toàn thể đời sống
Herbert Spencer

Chính giáo dục làm cho người này khác người kia.
Locke

— Đời sống chúng ta có giá trị, thể theo số nỗ lực tạo cho nó.
F. Mauriac

— Không nguồn phong phú nào hơn đời sống : nó gồm mọi thể lực tình yêu, vui tươi và thân phục.
J. Ruskin

— Ở đâu có đời sống thì ở đó có hy vọng.
Cervantès

Tay Ngọc

Bánh Hạnh Nhân (chay)

Vật liệu :

- 1kg bột mì
- nửa ký đường cát trắng
- 2 chén dầu ăn
- 1 muỗng café gạt bột nổi Ancel
- 1 gói vani nhỏ
- 100 grs đậu phộng

Cách làm :

Bột mì mua về dùng rây rây kỹ. Đường cát xay mịn, bột nổi, vani cho vào trộn đều chung với bột.

Đồ bột ra mâm lớn, rưới dầu ăn từ từ vào, vừa rưới vừa dùng tay nhào cho đến lúc bột có thể vò viên được thì thôi.

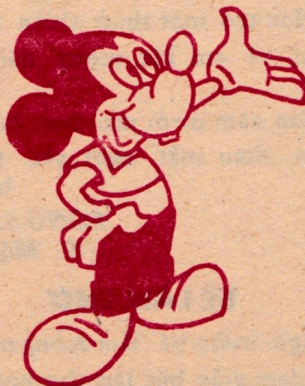
Đậu phộng rang hơi vàng, bóc vỏ. Vò viên bột lớn nhỏ tùy thích (bánh nướng xong sẽ nổ gần gấp đôi). Trên mỗi viên bột dề một hạt đậu phộng rang, đặt ngón tay ấn nhẹ xuống cho hạt đậu nằm ngay giữa mặt và cho bánh hơi nứt ra dễ nổ.

Nếu nhà có thùng nướng bằng lò dầu hôi hay điện thì tốt. Nếu không, ta dùng chảo gang đồ cát vào mà nướng bằng than, nhớ lửa trên dưới cho đều. Mỗi lần nướng như vậy độ 15, phút thì bánh chín, ta để nguội rồi hãy cho vào hộp.

Kinh nghiệm của H.C lần đầu làm bánh là nướng đúng giờ đúng khắc, hí hửng dỡ ra thì...bánh thành những cục than đen thui ! Vì thế các bạn lưu ý đề lửa vừa phải kéo hông cả công trình, ưỡng đi các bạn nhé !

HUỲNH CHỨC

MẪU THÊU

HOA XUÂN

Hoa xuân bay tan tác
Trên mảnh đất cần khô
Theo gió bay xào xạc
Yêu thương đã hững hờ

Quanh ta buồn man mác
Với ánh mắt thờ ơ
Khung trời kia tím nhạt
Hoa xuân không bến bờ.

HÙNG-VỸ

NẮNG XUÂN

Nghe nắng xuân reo vui
Ta thấy ấm cuộc đời
Đồng tàn heo hút gió
Đề nắng thấm đời tươi.

Đề nắng hôn tim giá
Hòa bao khúc nhạc vui
Cho đời không bỏ ngỡ
Đề hưởng trọn, yêu đời.

HÙNG-VỸ

XUÂN VỀ

Xuân đã về đây dưới nắng hồng
Bên cành mai nhỏ uốn cong cong
Nhành hoa trắng trắng thơm mùi mới
Xác pháo hồng hồng tẩm diêm bông

Gió thời mây tan rồi xuân đến
Mưa rơi nước kết lại đông đi
Xuân đi xuân đến làm chi hỡi
Đề lại trong ta một nỗi lòng.

THIÊN-LÝ

(Dương thanh Minh)

CHO EM

Cho em tròn một ngày
Ươm lại tuổi thơ ngây
Đề không còn đơn lẻ
Đề mừng vui thật đầy
Cho em tròn ước mộng
Tuổi mơ hoài mệnh mông
Một lần thôi xa cách
Và sưởi hồn đêm đông.

LƯU-LINH

CHIỀU QUÊ

Nắng vàng tha thướt trên đồng
Chiều quê là lướt, dòng dòng ra hoa
Tiếng tiêu dậy khúc hoan ca
Âm vang tiếng ghé xa xa vọng về
Quê hương với những chiều quê
Trên đồng gió thổi cánh diều lên xa
Mây chiều vương vất, la đà
Ôi ! chiều quê mãi thiết tha những
tình.

ĐẶNG-NGỌC-KHOA

TUỔI HỌC TRÒ

(Về Rong Xanh với thương yêu)

Học trò áo trắng chơi vui
Biết xanh màu mắt nhìn trời để mê
Ngoan hiền qua mái tóc thề
Tay mềm e ấp vãn về áo dài
Học trò một thuở thiên thai
Xuân về em kết mộng dài thêm
hương
Bao năm dưới mái học đường
Chứa chan mật ngọt yêu thương
học trò.

RONG-LÁ-MƠ
(N. Mây Tím)

BÉ LÀM THƠ

Ngồi buồn bé lăm mộng mơ
Mới đem giấy bút làm thơ học trò
Viết vài dòng chữ ngây thơ
Thân tình bé gửi diễm tô Vườn hồng.
ÁI-DIÊN-THÙY-TRANG
(Bút nhúm : Hồn Nhiên)

NGÀY XƯA CÒN BÉ

Ánh nắng xuyên qua lá,
Làm ấm những làn da.
Hoa nở tươi trên ngọn,
Như đón xuân nguy nga.

Xác pháo đỏ đầy sân,
Lũ trẻ đếm bàn chân.
Rồi đá tung xác pháo,
Ngắm tiền và mê mẩn.

Hai thằng bé còn con,
Xách chiếc trống tí hon.
Và đầu lân cũng bé,
Ngậm mút dừa kêu ngon.

Một chú mặc đồ xinh,
Đi ra sân một mình.
Miệng vui tươi huyết sáo,
Tay cầm hai đồng xanh.

Chú treo lên cánh cửa,
Bảo thằng bé múa lân.
Thằng bé cũng không vừa,
Lượn vòng vòng quanh sân.

Thằng anh đánh trống tưng,
Tiếng trống nghe thật hùng.
Bảo thằng em múa đẹp,
Lấy tiền mình xài chung.

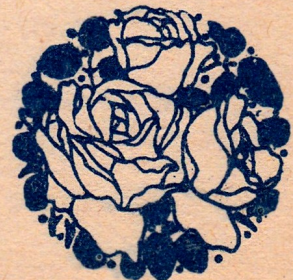
Trẻ bên ngoài vỗ tay,
Nức nở khen rằng hay.
Anh em càng hứng chí,
Quyết phen này ra tay.

Biểu diễn cho người xem,
Rời chân bước thật êm.
Lên hành lang nhảy tiếp,
Ngắm đồng tiền mê thêm.

Miệng lân giờ há rộng,
Đưa tới dớp hai đồng.
Sau vài lần bắt hụt,
Người ngoài hồi hộp trông.

Giờ cướp được lui ra,
Nhảy vài cái thật xa.
Quay vòng vòng bái tạ,
Vỗ tay cười như hoa.

NGUYỄN-TRÚC

VIẾT VỀ NHỮNG KỶ NIỆM HỌC TRÒ

CUỘC THI

SÁNG TÁC

CON GÁI HỌ LÊ

Tặng các búp bê 94 Lê ngọc Hân Mỹ Tho
THÁI TRINH

Thành phố Mỹ Tho chỉ có hai trường trung học công lập, trường con trai mang tên của cụ Hồ Chiểu, còn trường con gái lấy tên của «Lê ngọc Hân» công chúa; bởi thế những nữ sinh Lê ngọc Hân đã có danh là «con gái họ Lê».

Nói đến ngôi trường Lê ngọc Hân đầu yếu là Khánh nhớ đến bạn bè thân mến. Nào là nhỏ Mây mùa Thu ngồi gần Khánh nổi tiếng hiền như bụt, nào nhỏ Bạch Yến mà Khánh thường gọi là «Yến trắng» với danh hiệu «Chi bảo nghịch ngợm» của lớp Tám bốn thì... Chao ôi! Phá không thể tưởng. Những giờ ra chơi không bao giờ «hắn» để yên cho Khánh ngồi nghỉ ngơi cả, nhất định là phải đánh, nhéo, cù lét cho Khánh «nổi máu anh hùng» rồi rượt chạy cùng trong sân trường. Hợp lực với nhỏ là «cô bé tí hon Tuyết Nga», búp bê lùn nhất lớp Tám bốn. Có nhiều bữa Khánh mệt đừ vì hai nhỏ này, tới giờ vào lớp đưa nào đưa nấy mặt mày lem luốc, áo dài lấm cả bụi (vì «quyết đấu» với nhau kia mà). Tuy vậy bạn Khánh vẫn thích chơi rượt bắt ghê lắm, hôm nào có giờ trống Khánh, Yến, Nga rủ nhau chơi rượt bắt, có bữa bị các bà giám thị rượt nữa chứ! Ngoài danh hiệu trên, nhỏ Yến còn nổi tiếng

là «Ma lai rút ruột» (Dễ sợ quá!) nguyên là nhỏ ấy thường rút ruột... viết lăm. Nạn nhân thường xuyên của «Ma lai rút ruột» là Yến vàng (thật ra cô bé tên là Hoàng Yến). Yến vàng thường xoay qua đây xoay qua kia, đến khi quay lại viết bài thì hơi ôi viết chẳng ra mực (cây viết thuộc loại nguyên tử nên ruột viết mất nhỏ ấy chẳng hay biết) chỉ vì con nhà Yến trắng đã thường mất ruột viết rồi. Yến vàng phát cáu:

— Bớ nhỏ «Yến thiếu máu» (chỉ vì nhỏ này trắng lăm) trả ruột viết lại cho ta.

— Không lấy thì lấy gì trả hồ «Yến đau gan»?

Rồi nhỏ nói tiếp:

— Gọi là «Yến vàng» vì da vàng triệu chứng đau gan, nên sửa lại là «Yến đau gan». Hi, hi.

Rồi sau đó hai nhỏ cũng cười giãn hòa, không bao giờ hai nhỏ giận nhau lâu cả. Hoàng Yến cũng nổi danh với biệt hiệu «Công chúa ngủ ngày». Nguyên là bữa nọ nàng ta cảm thấy buồn ngủ quá và rồi ngủ quên đi nên đi học trễ một giờ! Bởi từ đó mang danh là «công chúa ngủ ngày». Ngoài ra Hoàng Yến còn có một mái tóc rất là kỳ cục, vì khi trước nhỏ cắt tóc kiểu «cowboy» nên bây giờ tóc dài ra thì chẳng ra kiểu gì cả, do đó bạn bè thường gọi đùa là «tù nhân vượt ngục», cô bé cũng chẳng lấy làm buồn phiền chi cả.

Trong lớp Khánh rất ít ai để tóc dài, có lẽ sợ nhỏ «Yến trắng» phá. Nhỏ ấy phá thì phải biết, ai mà kẹp tóc phía sau thì không khỏi tay nhỏ. Những tờ giấy nho nhỏ với hàng chữ «Con nít đi lạc» hay «tù nhân vượt ngục» được gắn vào kẹp đều do «Chi bảo nghịch ngợm» sáng chế.

Ngồi gần Yến trắng là Hoàng Thu tóc dài nhưng chả hiền tí nào. Nhỏ Thu này hay đầu dể ghê đi, hôm nào nhỏ Thúy cũng bị đầu dể với nhỏ Hoàng Uyên ở bàn trên cả, mỗi lần như vậy Thúy, Uyên biết ngay thủ phạm không ai khác là nhỏ Hoàng Thu. Còn Khánh cũng không thoát khỏi «hai mụ phù thủy»

trên, mấy nhỏ đặt cho Khánh thật nhiều danh hiệu, nào là En-lờ-ka-ka (Khánh họ Lý, chữ lót kim nên mấy nhỏ kêu tắt), Người đẹp radio (vì nhà Khánh bán radio) hay công chúa tóc bông, Ka bình phương, hoặc «Nhiep ảnh gia đại tài». Sở dĩ Khánh hân hạnh được cái danh hiệu sau cùng là vì nhân dịp cuối năm, bạn Khánh hùn tiền mua phim chụp hình trong trường. Khánh đem máy vô chụp và lãnh phần «nhiep ảnh gia». Sau này khi rửa hình ra, có một tấm hình mà bạn Khánh nhớ mãi đó là hình nhỏ Thu ngồi bên một chậu hoa, không hiểu Khánh canh thế nào mà nhỏ ấy lại cao hơn mái lớp, bạn Khánh cười rũ rượi, cười chảy cả nước mắt vì tài chụp hình của Khánh hay quá là hay! Và do đó Khánh lại

có thêm một danh hiệu mới, còn nhỏ Mây mùa Thu vì «cao hơn mái lớp» phải khổ sở với biệt hiệu «Người không lồ».

Đó là những búp bê nghịch ngợm còn những nàng công chúa học giỏi thì khỏi nói, lớp Khánh có nhiều lắm nhiều thật là nhiều vậy đó. Mỹ Dung «một cây toán», hạng nhất cả hai kỳ thi Toán nên được gọi là «Người đẹp Toán»; và dĩ nhiên là nhỏ rất đẹp vì Mỹ Dung có nghĩa là... nhan sắc mỹ miều kia mà. «Người đẹp Toán» bận mình nhất là mỗi khi tan học phải hít bụi đã vì phải đi qua một khoảng sân đầy những cát là cát nó không những lọt vào giày dép làm khó chịu đôi chân «búp bê» mà còn tung bay lên bởi những bước chân của các

«nàng công chúa» đi trước nữa, và do đó là những người đi sau ngủi đủ mùi cát bụi đó. Không riêng gì nhỏ mà hầu hết các nàng «con gái họ Lê» đều có ác cảm với sân cát vàng được mệnh danh là «sà mạc Lê ngọc Hân» đó. Bạn thân của Dung là Ái Linh, «Người đẹp Việt văn» (vì nhỏ đứng nhất môn này trong hai kỳ thi) Ái Linh còn có biệt hiệu «Cỗ bé mít ướt» nữa, chỉ vì nhỏ hay nheo lăm. «Đồng nghiệp» với nhỏ là Xuân Phương, cũng một cây nhõng nhẽo đấy, ấy thế mà nhỏ lại giữ chức trưởng lớp suốt ba nhiệm kỳ qua chứ! Xuân Phương chơi thân với Mai Thanh ghê lăm, đi đâu cũng đi chung với nhau cả, khiến cả lớp nhiều khi đâm ra nghi ngờ sao hai nhỏ này thâm thiết thế. Còn «Người đẹp Anh văn» là Tiêu ngàn Hồng cô bé lai Tàu nên trông xin xắn và lanh lẹn ghê. Ngàn Hồng là một trong những người học giỏi trong lớp, cô bé được nhiều điểm cũng như số cân 45 kí của cô ta vậy. Ngày tựu trường Ngàn Hồng đã đặt thơ «thần tượng» giáo sư Hóa chỉ vì ông ta dễ ghét ghê lăm, không biết nói làm sao cho vừa cái «Ghét cay ghét đắng ghét vào tới tâm» của mình, nên Hồng mượn bốn câu thơ sau :

«Đi tới bàn cây gập

Mặt ông nhẵn nhó ngo không tra.

Lom khom cúi xuống bài vài xấp,
Chốc chốc nhìn lên hết học trò.»

Bài thơ này Ngàn Hồng dựa vào bốn câu đầu trong bài «Qua đèo ngang» của bà huyện Thanh Quan đấy, khi nó được ra đời thì cả lớp được thưởng thức ngay và được một phen cười vỡ bụng.

Con gái họ Lê tuy nghịch ngợm thế nhưng ngoan hiền lắm cơ, vào giờ học thì lớp im phăng phắc trái hẳn với cái không khí lúc ra chơi, ồn ào và náo nhiệt vô cùng.

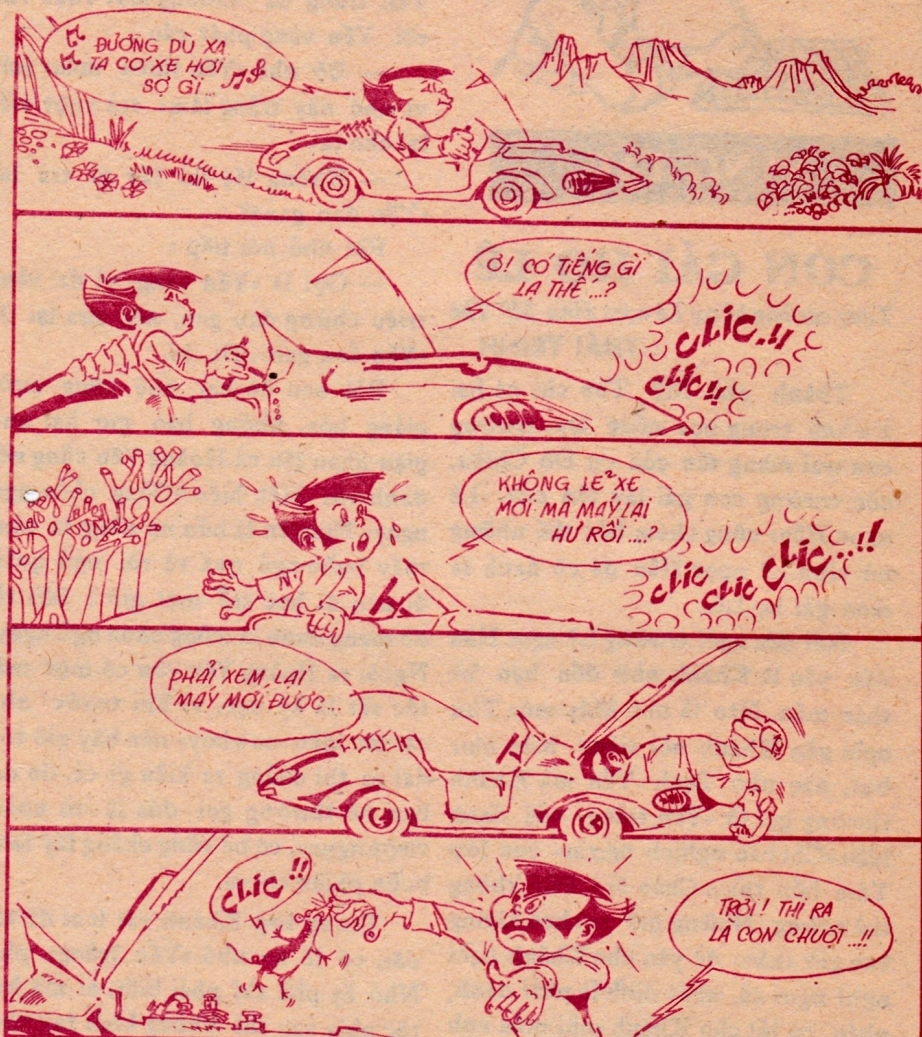
Và bây giờ sau những ngày tháng nghỉ hè với nỗi nhớ nhung chất ngất, nhớ trường dấu yêu, nhớ thầy cô dịu hiền, nhớ bạn bè thân ái, muôn ngàn nỗi nhớ nhưng đã chấm dứt bằng một ngày: ngày tựu trường.

QUA ÔNG KÍNH BẮC SAU RÂU

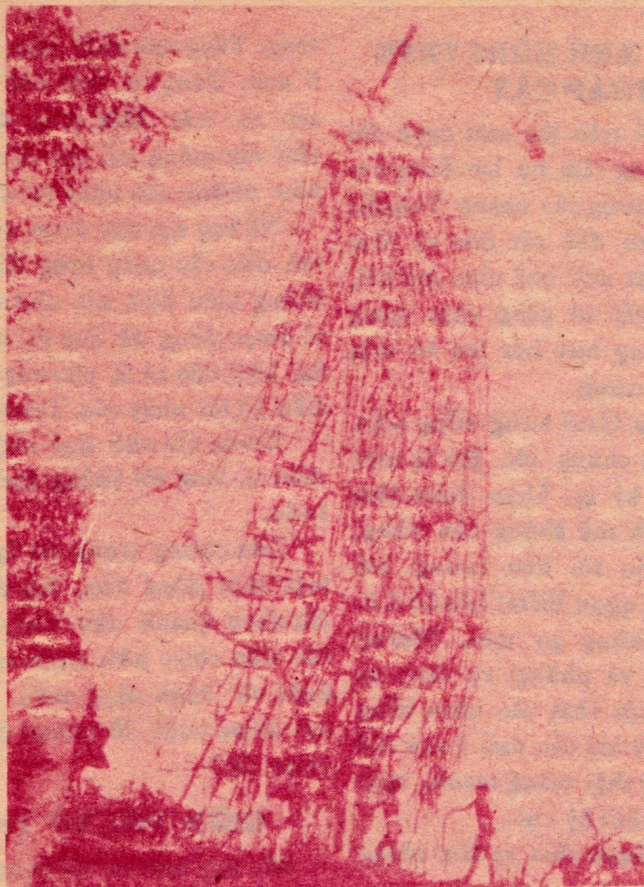
Tranh vui trọn kỳ của NGUYỄN TÀI

Một ngày mà Khánh hằng mong đợi đời học trò là thế, lúc đi học thì thích nghỉ ghê lăm, đến khi nằm nhà suốt ba tháng hè thì lại than là nghỉ nhiều quá! Nhưng nhờ thế mà Khánh đã cảm thấy được rằng tình bạn thiêng liêng vô cùng và cũng ý thức được rằng những tháng ngày

cấp sách đến trường là những kỷ niệm tuyệt vời. Khánh mong mỗi những kỷ niệm ngọc ngà này sẽ không bao giờ bị quên lãng trong những tiếng vui cười hồn nhiên sau này.

— THÁI TRINH —

DÂN

ĂN THỊT NGƯỜI

VÀ TỤC NHẢY TAMALIÉ (Ta-ma-li-ê)

Dưới ánh nắng như thiêu như đốt, mặt biển lúc này trông chẳng khác gì có một lượt dầu phủ lên trên. Tám thủy thủ uể oải nâng lên, hạ xuống những chiếc bơi chèo một cách nặng nề. Con thuyền rẽ nước gây nên những tiếng động như xé lụa. Ngay trước mắt chúng tôi là hòn đảo Thăng Thiên đầy rừng rậm đang lấp lánh dưới đáy nước.

Quần đảo Tân-Ê-bơ-rít (Hébrides) gồm 37 hòn đảo với những tên nghe thật lạ: Am-bờ-rim (Ambrym), Anna-tôm (Annatom), Api, Bờ-lich (Bilig), E-rô-năng (Erronan), I-mốc (Immox), Cô-rô-măng-gô, Ma-li-cô-lô (Koromango, Mallicolo), Bình-Minh, Bánh nhân thịt...

Chỉ có hai hòn Thánh Thần và Thăng Thiên là mang một danh hiệu thuộc Thiên Chúa Giáo. Hòn trên được các nhà hàng hải Tây Ban Nha, Tô-rét (Torrès) và Qui-rót (Quiros) khám phá ra năm 1606 và đặt tên là Thánh Thần. Đây là hòn đảo lớn nhất trong quần đảo Tân Hébrides.

Năm 1768 Buốc-ganh-vin (Bourgainville, một người Pháp đã đáp tàu vào một hòn đảo khác cũng thuộc quần đảo này và ông lấy tên một lễ lớn của đạo Công Giáo đặt cho, tức là đảo Thăng Thiên.

Sáu năm sau, Đại úy Cúc (cook), một người Anh Cát Lợi đã đặt tên cho toàn thể quần đảo này là Tân Hébrides.

Vậy là hai người Tây Ban Nha, một người Pháp, một người Anh... thành thử những đảo này chẳng thuộc riêng ai, mà vẫn nằm trong tay những thò dân da đen có thần hình tiêu tụy và bộ mặt ngẩn vêu ra như mặt đười ươi. Thò dân ở đây rất ghét người lạ mặt, nhất là người da trắng.

TIẾNG TRỐNG HỘI

Thuyền tôi có ghé qua đảo Mallicolo, thế giới của dân chuyên ăn thịt người. Tôi đã được cam đoan ít nhất là trên giấy tờ rằng dân Amốc (Amoks), tức thò dân sống trên đảo này bây giờ không còn thói quen cử hành các cuộc lễ bằng cách róc thịt dân các bộ lạc thù nghịch mang hầm cho nhừ để cùng nhau đánh chén nữa.

Tôi cũng đã được một bà già trấn an bằng cách nói rằng chẳng bao lâu nữa, bà ta sẽ đỡ đầu bộ lạc này. Tôi cũng hiểu sở dĩ bà dám nói mạnh như vậy vì thò dân ở đây không bao giờ chấp nhận cho một người đàn bà được tham dự các buổi liên hoan mừng chiến thắng của các anh hùng bộ lạc, hay các buổi tế lễ có xẻo thịt người để nhậu nhẹt.

Dân Amoks đã từng cầm đuốc nhảy múa như điên quanh những chiếc cột màu có trói giết cánh khuấy bầy người đàn ông của bộ lạc Bích-nam-ba (Big Mamba) dùng làm vật tế thần và cũng là đồ nhậu cho dân bộ lạc luôn.

Tôi cũng từng nghe thấy những tiếng trống thúc dồn trong đêm khuya báo hiệu giờ khai mạc những buổi hội cấm ngặt dân da trắng, hoặc những lễ táng xác trong đó dân bộ lạc nồng nhiệt mời nhau ăn từng miếng thịt còn dính máu tươi của những kẻ đối nghịch mà họ đã bắt chọt hạ thủ được.

Hôm nay tôi tới đảo Thăng Thiên để được xem tận mắt người ta cử hành ngày đại hội mà thò dân gọi là lễ Gaul, trong đó có khiêu vũ và nhảy giàn.

MỘT CHUYỆN TÌNH BỊ THẨM

Ngày lễ dành cho tuổi trẻ và sức mạnh này đã được thổ dân da đen tổ chức năm năm một lần để kỷ niệm một sự tích rất cổ xưa.

Hồi đó, tại bộ lạc Bongwulwul có một thanh niên tên là Ta-ma-li-ê (Tamalié) cưới một thiếu nữ xinh tươi và dịu hiền nhất ở làng bên về làm vợ. Nhưng người con gái này lại lấy làm đau khổ khi phải sống với chàng trong bộ lạc mới. Vì vậy, nàng đã bỏ ra đi.

Tamalié tìm được nàng và dịu dàng đưa về nhà. Hôm sau, nàng lại bỏ trốn vào rừng. Một lần nữa, Tamalié lại tìm được nàng và dẫn về bộ lạc. Nàng trốn 10 lần cả thảy. Tamalié chỉ có thể tìm thấy nàng trong 9 lần, bởi vì tới lần thứ 10, vợ chàng đã nghĩ ra cách thoát ly chàng một cách vĩnh viễn.

Lần đó, khi bị chồng đeo đuổi ráo riết, nàng bèn trèo lên ngọn một cây dừa để nấp sau những tàu lá lớn. Tamalié biết nàng trốn ở trên cây nhưng không biết ở cây nào. Bởi vậy chàng mới kiếm một cây cao rồi trèo lên. Khi trông thấy Tamalié ở lùm cây gần đó, người vợ bèn lấy dao chặt khụp ngọn dừa xuống, rồi nường đã bám vào tàu lá buông mình xuống đất và chạy mất.

Ở trên ngọn cây, Tamalié trông rõ vợ mình đang chạy trốn qua các bụi rậm, nhưng chàng không ngờ vợ chàng đã dùng mưu để trốn chàng. Tamalié yên chí rằng vợ mình đã có tài nhảy từ ngọn cây xuống đất; nên chàng cũng bắt chước buông mình nhảy vào không trung, đầu chúc xuống phía dưới và bị chết một cách thảm thương trên mặt đất.

Nay mỗi khi tổ chức ngày hội Gaul, thanh niên trên đảo Phục Sinh, theo như lời họ nói, cùng nhau diễn lại lối nhảy của Tamalié, nhưng dựa vào cách thức mà người con gái đẹp đã làm.

NHỮNG ANH HÙNG TRÊN THÁP CÂY

Chúng tôi trèo lên một ngọn đồi nằm giữa trung tâm bộ lạc Bongwulwul, quê hương của chàng Tamalié si tình. Sườn đồi rất dốc và lởm chởm đá. Mặt mũi nhễ nhại mồ hôi, chúng tôi phải cố gắng chịu đựng sức nóng hừng hực bốc lên từ mặt Thái Bình Dương.

Ngọn tháp Gaul sừng sững hiện ra trước mắt chúng tôi. Đó là một lối kiến trúc kỳ lạ. Tháp được làm bằng cây hình thè không cân xứng, nhưng đủ cho tôi liên tưởng tới dáng dấp của ngọn Eiffel bên Ba-Lê. Tháp cao chừng 20 mét. Những chiếc cột lớn và những xà dọc, xà ngang được cột chặt vào nhau bằng những sợi dây leo dẻo dai. Toàn thể dàn cây trông thật mong manh, lệch lạc và đượm chút kỳ cục.

Đàn còn được chia ra làm nhiều

tầng. Tầng thứ nhất cách mặt đất độ 6 mét. Tầng ở chót vót đỉnh tháp cao 20 mét. Mỗi tầng đều có một tấm ván mỏng bắt thò ra ngoài trông như những cầu nhảy tại các bể bơi.

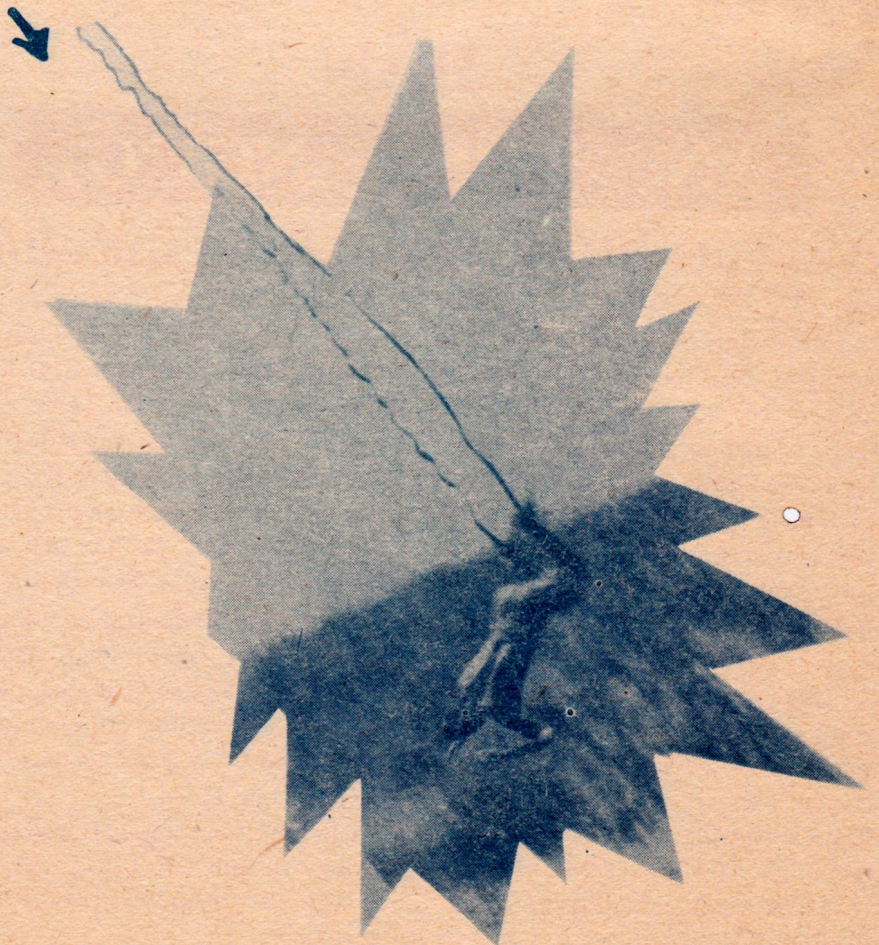
Những sợi dây được cột tòn teng vào đầu cầu nhảy từng đôi một. Tôi không hiểu đích xác những dây này sẽ được dùng để làm gì, nhưng biết đại khái đây sẽ là phương tiện giúp diễn lại lối nhảy của Tamalié.

Trong khi chờ đợi cuộc lễ kỳ lạ diễn ra, lòng tôi không khỏi hồi hộp, lo âu.

Dân chúng trong bộ lạc hiện có mặt thật đông đảo. Họ đang chen lấn nhau quanh dàn nhảy, mặc cho các viên chức hữu trách ra công xua đuổi và đánh đập, miễn sao tham dự được cuộc lễ trọng đại này là được rồi!

GIỜN VỚI TỬ THẦN

Bây giờ mọi sự đã hoàn tất, chỉ

còn chờ cuộc lễ diễn ra. Đoàn người đông đảo từ từ di động. Làn sóng người bắt đầu nhô lên, hụp xuống. Những cái đầu đen ngòm và tròn vo cũng lắc lư theo. Tất cả làm thành một nhịp điệu càng lúc càng dồn dập hòa lẫn với những tiếng hú, tiếng hét, tiếng vỗ tay chan chát và đều đặn.

Một sự say mê đến điên dại đã xâm nhập toàn thể dân Bongwulwul. Những thân người đen nháy nháy cả tung trong bầu không khí ngào ngạt hơi nóng và bụi bặm. Tất cả đều say sưa, khoái trá.

Ngay tôi, tôi cũng phải cố tự chủ để không bị lôi cuốn vào cuộc khiêu vũ kỳ lạ, đầy tính cách ma quái này.

Bỗng một người đàn ông xuất hiện tại chiếc cầu nhảy thấp nhất, chỉ cách mặt đất 6 mét.

NHẢY TAMALIÉ

Người đàn ông đứng thẳng trên tấm ván trông như một vạch đen nhỏ bé vươn lên nền trời xanh. Sau một lúc bất động, anh ta bắt đầu run lên như người say rượu, mặt nhăn nhó thật khó coi. Vậy thì làm sao anh ta có thể lao mình vào không trung được?

Dưới đất, một bầu không khí cuồng loạn vẫn càng lúc càng gia tăng. Tất cả hầu như chìm đắm trong một niềm tin vô bờ bến.

Trên tháp, thầy chủ tế xuất hiện, tiến lại gần người đàn ông, lấy hai đầu dây có sẵn trên tấm ván cột vào hai cò chân anh này. Giờ phút nghẹt thở bắt đầu, ai nấy đều đứng yên bất động, cảnh lễ đài im tấp tể. Rồi từ trên cao người đàn ông gieo mình vào không trung như một viên đá. Anh ta chắc phải tan xương?

Không! Trước khi biểu diễn, anh đã tính kỹ để hai sợi dây vừa đủ dài, hợp với tấm ván có đặc tính dẻo dai nhún lên nhún xuống như một cái lò xo để đỡ cho anh ta không bị quăng mạnh xuống mặt đất.

Vì vậy mà anh đã nhảy được xuống đất tương đối nhẹ nhàng. Tôi có

cảm tưởng như đã xem một tay nhào lộn đại tài đang biểu diễn trong một gánh xiếc lớn.

Anh vừa được nâng dậy thì bạn bè và các người thân thiết đã bu lại reo hò tán thưởng. Ngay sau đó, anh lại hòa mình vào đám đông, tiếp tục nhảy múa để xem một thanh niên khác đang dũng dạc bước ra tấm ván thứ nhì cách mặt đất 9 mét.

Dân chúng bộ lạc có dịp lập lại nghi thức trên một lần nữa. Những tiếng reo hò ngừng bật khi người biểu diễn lao mình xuống đất

Rồi một tay nhảy khác xuất hiện trên chiếc cầu thứ ba. Bầu không khí lại trở nên căng thẳng, tiếng reo hò lại im bật. Mỗi lần có một tay nhảy mới là mỗi lần người ta sử dụng tấm ván ở độ cao hơn. Càng về sau, sự yên lặng càng trở nên nặng nề. Và sau mỗi khi nhảy, tiếng reo hò càng lúc càng trở nên mãnh liệt, nhất là khi người biểu diễn đáp tới đất mà không hề hấn gì.

CÁI NHẢY TUYỆT VỜI

Tôi không biết tôi đã có mặt ở đây bao lâu rồi. Mặt trời đang từ từ lặn như một trái cầu nhảy nhựa ở mé bên kia Đại dương làm cho mặt nước mỗi lúc mỗi tím hơn.

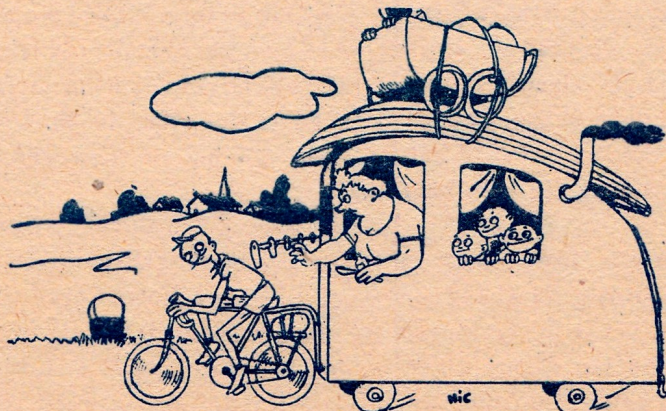
Giờ đây, một sự yên lặng tuyệt đối đang bao phủ cảnh vật tại lễ đài. Trên đỉnh tháp cao 20 mét — cao ngang một tòa nhà 5 tầng — đến

lượt vị lãnh tụ tối cao của dân Bongwulwul bước ra cầu nhún để thực hiện một kiểu nhảy nguy hiểm nhất và cũng hứa hẹn nhiều nét ngoạn mục nhất. Dưới mặt đất, nơi vị này sẽ đáp xuống, toàn những sỏi đá lởm chởm.

Cầm theo một bó lá, hai tay khoan lại, vị lãnh tụ tối cao nhảy bật lên không trung, đồng thời giữ cho thân mình ngay ngắn khiến người đứng coi tưởng như ông đang lướt trước mắt. Những sợi dây được kéo dài ra, căng dần, rồi căng dần..., khi vị đại lãnh tụ đáp tới mặt đất thì chiếc cầu nhún cũng cong vút xuống như hình cánh cung.

Theo đà bật lên của tấm ván, ông này lại nhảy bổng khỏi mặt đất để khi rơi xuống lần thứ hai, ông lặn đi mấy vòng trên đá sỏi rồi tự đứng dậy, mình hơi rớm máu, miệng thì thào hai tiếng «chiến thắng» cùng với nét mặt hân hoan kiêu hãnh của một đại tù trưởng đã thi thố được một pha nhảy tuyệt đẹp.

Lòng say mê của dân chúng đã phát triển đến cực độ. Cuộc khiêu vũ đã trở nên náo nhiệt và bạo tợn. Những tấm thân bóng lộn mồ hôi cọ sát và hích mạnh vào nhau một cách khoái trá. Những bộ mặt ngấn ngấn vốn xấu xí nay lại được giả vờ nhăn nhó, dúm dỏ thêm nên trông thật kỳ cục, tức cười. Mọi người như xoắn tít vào nhau. Tiếng hú, tiếng

— Minh ơi, ngừng một chút đi. Tới giờ mình phải uống thuốc rồi.

hét, tiếng reo hò vang dậy khắp bộ lạc. Thỉnh thoảng có tiếng một người đàn bà hét lớn giữa đám đông khiến cho bầu không khí đã man dại lại càng man dại lạ thường!

Mặt trời đã tắt nắng. Không một lệnh ban ra, nhưng toàn thể bộ lạc đều im phăng phắc, một thứ yên lặng buồn bã, mệt mỏi. Đám đông dần dần tan biến. Kẻ đi từng đôi, người đi từng nhóm, tất cả dân Bongwulwul lại cùng nhau tiến sâu vào khu rừng già âm u và nóng bỏng.

Trong khi đó, ngọn tháp Gaul đứng trơ vơ một mình giữa cảnh hoang vu tịch mịch của vùng biển Thái Bình Dương bao la. Chỉ có một con chim, tôi không được biết tên, từ đâu bay lại, lượn thật cao trên dải gỗ như để tìm kiếm con mồi. Cây tháp nhẹ nhàng đưa theo chiều gió, phát lên những tiếng kêu kệt nghe phát rợn người.

Chúng tôi rủ nhau lần xuống bãi biển, mấy viên sỏi lăn dưới chân tôi còn dính những vết máu. Chúng tôi xuống thuyền, nhờ hơi lạnh của ban đêm, tâm thủy thủ lúc này hoạt động có vẻ nhanh nhẹn hơn. Những tiếng bơi chèo khua trong nước lại nổi lên đều đều đều trong đêm tối. Tôi không còn phân biệt được đâu là vòng chân trời, đâu là biển cả mênh mông nữa.

Bỗng một ánh lửa loé lên từ một sườn đồi, nơi đây tất cả thổ dân Bongwulwul đang ngồi quanh đống lửa đốt bằng lá dừa để nghe kể lại những câu chuyện cổ tích về rừng xanh, núi thẳm, về những chiến tích lừng lẫy của các chiến sĩ bộ lạc xa xưa, và cả chuyện chàng Tamalié nhảy vào cối chết chỉ vì chót yêu một cô gái trẻ đẹp và dịu hiền nhất tại làng bên.

Con thuyền vẫn lướt sóng ra khơi. Một lúc lâu sau, tôi không còn trông thấy ánh lửa bập bùng trên vườn đồi của hòn đảo Thăng Thiên nữa. Tất cả đã chìm đắm trong đêm tối đầy đặc.

VÂN TRUNG

(Phỏng theo André Leuridan)

TRANH ĐỒ

Lão ngư ông vừa câu được con cá, chưa kịp bỏ vào rọ đã bị nó quấy văng mất tiêu. Các bạn tìm giúp ông ấy xem nó ở đâu.

NHỮNG TỜ DI CHÚC NGỘ NGHĨNH

Theo những tài liệu còn được lưu trữ thì việc để lại di chúc đã có vào khoảng 2000 năm trước đây. Tùy theo người, tùy theo hoàn cảnh, mỗi lời di chúc có một nét đặc biệt ngộ nghĩnh:

— Ông Robert Louis Stevenson là một người rắn mắt nghĩa là «ba lém». Người ta nói rằng thuở sinh thời, ông thường xuyên phải nghe một cô bạn gái than phiền là ngày sinh của cô đúng vào lễ Giáng Sinh, nên ai cũng bận rộn không đến tham dự ngày vui của cô được. Trước khi từ trần, ông Stevenson đã viết một tờ di chúc nhường ngày sinh của mình cho cô bạn gái.

— Ông Francis R. Lord ở Sydney, Úc Đại Lợi, khi chết đã để lại 1 các (shilling) cho vợ với hàng di chúc: «Đề bà ta dùng làm lộ phí tới một nơi nào đó mà tự trăm chó rảnh mắt».

— Nhưng bản di chúc kỳ lạ nhất là của một bà rất giàu có ở Cherokee thuộc tiểu bang North Carolina, Hoa Kỳ. Bà xin hiến tất cả tài sản của mình cho Thượng Đế. Tòa án cũng ra một trát đòi cho vị quận trưởng Cherokee tổng đạt cho người thụ hưởng. » Mấy ngày sau, vị quận trưởng gọi báo cáo cho tòa: «Sau

khí mãn cán thi hành lệnh của tòa, chúng tôi không tìm được Thượng Đế ở tại Cherokee!»

HỒ BỐN THỨ NƯỚC

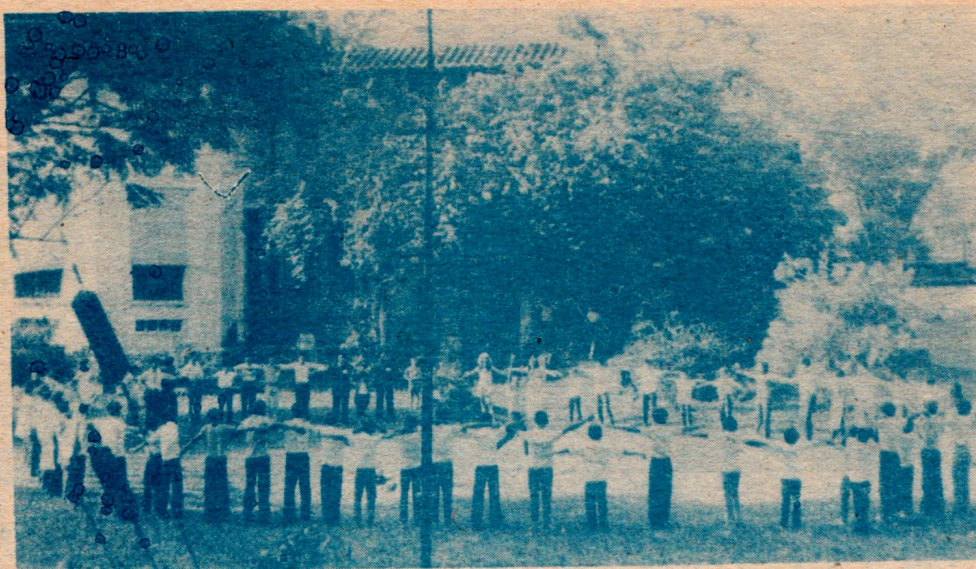
Hồ đó mang tên Moghilyr thuộc miền bắc nước Nga. Hồ có chiều sâu là 17 m được chia làm 4 tầng nước khác nhau:

— Tầng thứ nhất tức tầng trên cùng, là nước ngọt dày 6 m. Dưới đó là tầng nước hơi mặn nằm trên tầng thứ ba mặn chát. Tầng cuối cùng là một thứ nước có đầy dưỡng khí và chất Sulfure. Tầng này được ngăn với tầng thứ ba bằng một lớp vi khuẩn đỏ ôi.

— Đặc biệt hơn, ở mỗi tầng đều có những sinh vật khác nhau sinh trưởng. Tầng thứ nhất có các loại cá nước ngọt. Tầng nước thứ nhì tức tầng nước hơi mặn thì có sứa và ít tôm cua. Ở khoảng nước mặn là nơi sinh sản, vùng vầy của tất cả những hải vật mà bạn có thể thấy ở biển, mặc dầu nhỏ bé hơn rất nhiều. Sinh vật ở tầng này chỉ bằng một phần 10 hay 15 ngoài đại dương mà thôi.

HOÀNG NGUYỄN PHƯƠNG
GIANG (Sưu tầm)

Vì nhiều bài cần đăng, tòa soạn gác lại phim dài CÙNG ĐI VỚI TỬ THẦN một kỳ. Xin cáo lỗi cùng độc giả thân mến.

☆ PHÒNG SỰ SINH HOẠT

BUỔI HỌP MẶT TẤT NIÊN CỦA

GIA ĐÌNH THIẾU NHI

Bài của VT2

Từ ngày Ban ĐHTU của gia đình Thiếu được thành lập cho đến nay, các em TN thuộc Saigon Chợ Lớn và Gia Định lần đầu tiên được tham dự buổi sinh hoạt ngoài trời tại Thảo cầm viên ngày 14-1-1973.

Từ 8 giờ sáng, khoảng 100 em TN đã tụ tập đông đủ trước Thảo cầm viên để được chia toán và phát phiếu, trên đó có ghi tên họ và số dùng vào việc xò số sau này. Dưới sự hướng dẫn của chú và cô Nhật Tiến, các TN đã xếp hàng trật tự nối đuôi nhau uốn khúc qua các vườn hoa để đến địa điểm sinh hoạt. Qua khỏi Bào Tàng viện, các TN đã reo lên sung sướng khi thấy chữ THIẾU NHI đỏ ối được làm bằng bông giấy nổi bật trên đám cỏ xanh mướt. Dưới sự hướng dẫn khéo léo của các trưởng toán, các TN giăng tay nhau tạo thành vòng tròn và buổi sinh hoạt thật sự bắt đầu.

Buổi sinh hoạt được đặt dưới sự chủ tọa của bác cố vấn Vít Mò Vũ-văn-Việt, cô chú Nhật Tiến và anh Trịnh Việt Thảo đại diện cho chi đoàn trưởng Đỗ Phương Khanh.

Dưới sự điều khiển của anh Lê tuyên Quang, một quân trò viên xuất sắc của GĐTNIU, với một tâm hồn trong sáng và vui tươi, các TN đã cùng nhau sinh hoạt thật hăng hái.

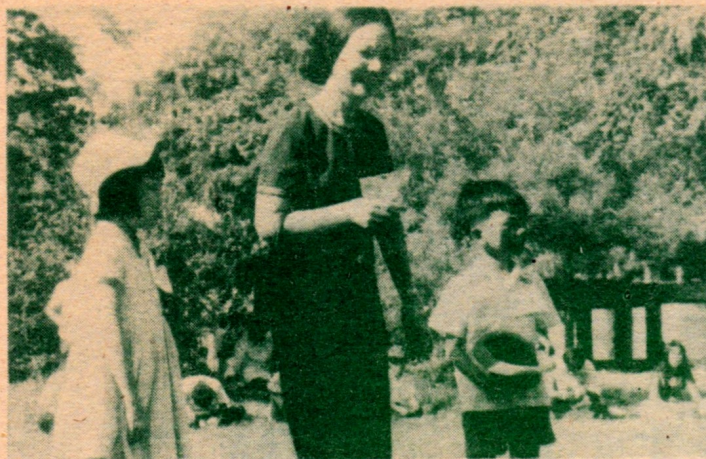
Đặc biệt trong ngày sinh hoạt này, bác Văn Trung đã tham gia với trò chơi «Thám tử» mà một trưởng hợp làm mọi người reo cười vang dậy là nhà thám tử Nhật Tiến đã trở tài bất được gian phi lại là con gái của mình. Ngoài ra các em cũng được

dịp hết khô cả cổ với trò chơi «đánh cộc, âm mẹ» của Mai Sinh (anh của ông Mê Hoặc; người nổi bật nhất trong Siêu Thị Hoa Hồng của Bác Đình Gõ). Tiếng la của các em chẳng những đã lôi cuốn khá đông khách thăm viếng nơi đây mà còn tạo một sự tò mò cho các đoàn thể bạn đang sinh hoạt gần đó.

Các bài hát Thiếu Nhi Việt Nam, Gia tài của mẹ, Nổi vòng tay lớn...

— Tập hợp để phân toán trước khi nhập trại.

— cuộc rút sổ lấy tặng phẩm sách,
báo làm quà văn nghệ tất niên

— Bác Vịt Mò «hí» Lê Tuyên
Quang: «Có mía hấp ăn một
mình. Kỳ quá há chú»

đã được các TN khai thác triệt để, lời ca được gởi đi trong ban mai qua giọng điệu hồn nhiên của các TN hòa lẫn với ánh sáng lung linh đã đánh thức những chiếc lá còn ngái ngủ và làm cho tâm hồn của những người lớn đứng chung quanh chột giao động trở lại lứa tuổi hồn nhiên trong sáng nhất của đời người.

Mãi đến hơn 9 giờ, dưới sự hướng dẫn của Uyên thủy Phương, chi nhánh Biên Hòa xuất hiện với đồng phục chỉnh tề, áo trắng quần xanh, dấu hiệu TN nơi túi và với khoảng 10 em bé tẻo teo. Chi nhánh Biên Hòa đã tạo được một sự mới lạ trong tập thể đầy màu sắc của các TN thuộc GĐTNTU.

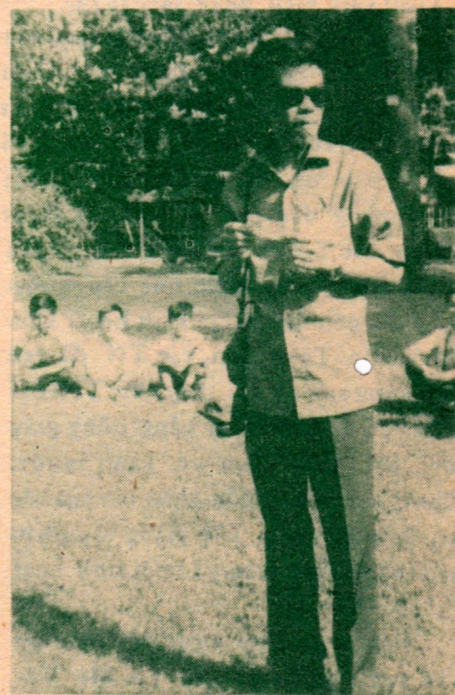
Thế rồi một tiết mục mà các TN hằng mong đợi đã đến. Sau khi đồng ca bài «Xò số kiến thiết» cuộc rút thăm bắt đầu. Hàng trăm cặp mắt của TN cùng vài mươi cặp mắt của những người chung quanh đang mở «thao láo» hướng về ba em nhỏ đang bắt số. Hàng trăm trái tim muốn ngưng đập khi cô Nhật Tiến tuyên bố kết quả. Và rồi thì cuộc xò số cũng hoàn tất với bộ TN số 7 cho Phiêu Ly (ủy viên họa). Riêng một em ở Biên Hòa và một em ở quận 8 phân quà tương đối nhiều hơn, đa số là các tác phẩm của chú Nhật

Tiến như Chim Hót Trong Lồng, Tay Ngọc, Chuyện Bé Phượng, Những Vì Sao lạc, Đường lên núi Thiên Mã v.v... Kết thúc buổi sinh hoạt là phần phát thiệp mừng xuân rồi phân toán đi thăm viếng Thảo cầm viên. Từng toán một, như những con chim non, các TN đã tung tăng bay nhảy khắp nơi, và nơi được chim non chiếu cố nhiều nhất có lẽ là các... chuồng khỉ. Như đã hẹn trước, khoảng 11 giờ các TN đã xếp hàng ngay ngắn trước Bảo Tàng Viện để chú Nhật Tiến tuyên bố bế mạc. Bất ngờ, bác Chủ nhiệm ghé thăm, thế là không khí sinh hoạt sôi động trở lại. Trước khi kết dây thân ái ra về, màn đốt pháo tay mừng bác đã diễn ra tưng bừng. Sau khi các TN ra về, BĐHTU và chi nhánh B.H di chuyển đến hành lang Viện BT để sinh hoạt nội bộ.

Trong khi bác và chú lo dàn xếp cuộc bạo động của bao tử, theo lời đề nghị của dân hủi cua, lại một lần nữa. Mê Hoặc đã ngang nhiên ngâm bài thơ «kẹp tóc» trước mặt mọi người. Theo sau hành động đó, cuộc đấu khẩu đã diễn ra ác liệt giữa hai phe. Đại diện phe kẹp tóc có cô Nhật Tiến thay mặt chị Mai Loan, Ngọc Bướng nữ hoàng, Chúa ăn vặt. Phe hủi cua có Tuyên Quang (đại diện bác Đình Gò). Mê Hoặc và Minh Hoàng.

Theo phe kẹp tóc thì từ xưa đến nay cái gì mình cũng nhất, từ địa vị trong xã hội cho đến những chuyện lật vạt trong nhà như bếp núc, giặt quần áo... nhưng phe kẹp tóc đã phải xếp vó chạy dài trước tài «nói có sách mách có chứng» của dân hủi cua.

Sau khi vài chục khúc bánh mì chả lụa được thanh toán thật gọn, bác Chủ nhiệm và tòa soạn ra về. Ban Điều hành Trung Ương lại bắt đầu

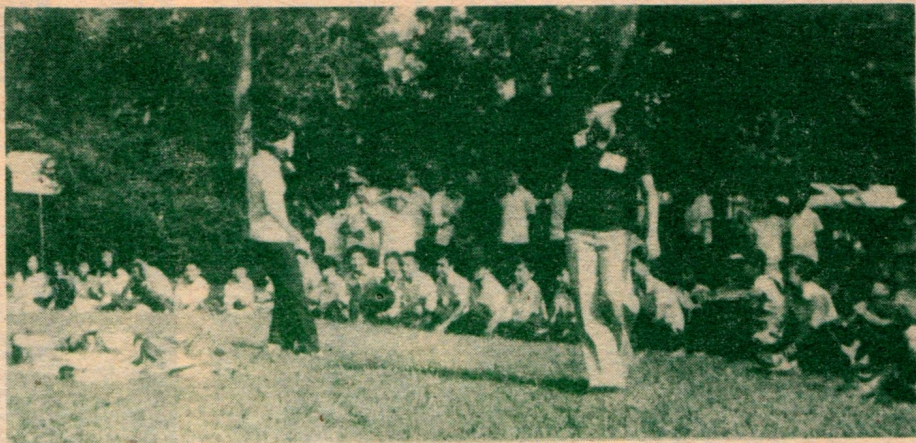

— Chú Nhật Tiến tìm xem em
nào đã trúng tác phẩm «Chim Hót
Trong lồng»

cuộc sinh hoạt mới. Các «máy phóng thanh» được mở hết volume để mang lời ca hùng mạnh đến mọi người, các trò chơi «đồ mờ hôi» đã được các TN tham dự hết mình. Mồ hôi nhễ nhại nhưng trên gương mặt của những tâm hồn trong sáng luôn luôn xuất hiện nụ cười hồn nhiên của tuổi trẻ. Buổi họp mặt đã chấm dứt trong vòng thân mật vào lúc 4 giờ chiều cùng ngày.

Sự vui tươi và nhọc mệt đã lôi tôi vào một giấc ngủ đầy mộng đẹp, trong giấc mơ tôi thấy các TN đang chơi trò chơi «Chim sồ lông». Hình ảnh các TN túa ra từ các «lồng chim nhân tạo» giống như những cánh én tung bay mừng xuân mới.

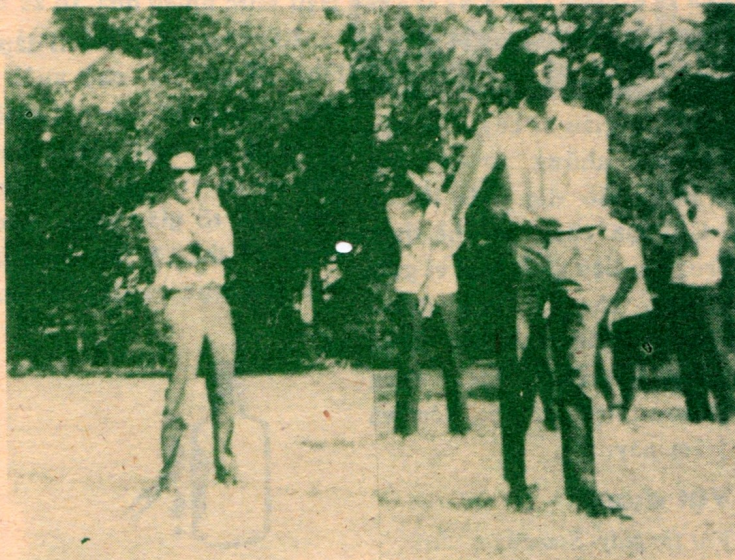
Saigon 14-1-73

— Đỗ thị Ngọc Bích (áo trắng) làm đề đề Long Hương (áo đỏ) làm cạp rượt bắt.

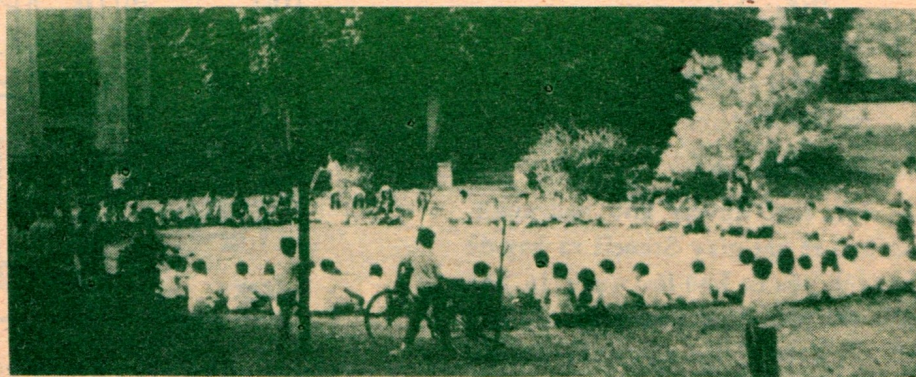
Trịnh Việt Thảo điều khiển cuộc đốt pháo mừng các em trong Gia Đình T.N. chi nhánh Biên Hòa.

— Bác Vịt Mò (bên trái) và Bác Văn Trung (bên phải) cũng tham dự hết mình với trò chơi của các em.

Trong giai đoạn cần phát động mạnh mẽ chi nhánh GĐ TN tại các địa phương, tòa soạn thấy cần thiết phải tường trình các sinh hoạt của GĐTN Trung Ương. Vì vậy phần phóng sự Sinh Hoạt có thể choán chỗ, mong độc giả vui lòng thông cảm.

T.N

— Quang cảnh sinh hoạt trong nông xóm.

— Phân phối thiệp mừng xuân trước giờ chia tay.

— Dây thân ái hẹn ngày tái ngộ.

CÁCH IN «RONÉO» GIẢN DỊ.

Với cách in giản dị này, các bạn có thể in được những tờ báo cho lớp (khổ nhỏ) vào dịp niên lễ của trường. Các bạn cũng có thể thực hiện những tài liệu sinh hoạt về gút, cứu thương... cho đội hoặc đoàn. Nếu các bạn là đoàn sinh của đoàn Hướng Đạo hay Phật Tử... bằng những phương tiện ít tốn kém và dễ tìm kiếm này.

1. Vật dụng :

- Vài tờ giấy Stencil
- Mực dùng để quay Ronéo (các bạn có thể xin một ít ở các công sở mà bạn quen nếu in với số lượng không nhiều lắm)

- 1 cây viết nhọn để viết giấy Stencil.

- Giắc để in.

- 1 cái chai loại tốt (không lõi lõm và không có chữ nổi).

- Bút lông.

2. Cách in :

Tùy theo khuôn khổ bạn muốn in, bạn sẽ cắt giấy Stencil ra hay để nguyên nếu in khổ lớn (nếu in khổ lớn thì phải dùng chai lớn) các bạn sẽ viết hoặc vẽ lên tấm giấy Stencil bằng cây viết Stencil. Kế đó, dùng cọ để phết lên chai (đựng đầy nước cho hơi nặng) một lớp mực mỏng.

Nếu mực nhiều quá, in sẽ bị lem.

Lấy tấm giấy Stencil đắp lên chai. Nhớ để mặt có chữ xuôi ra ngoài. Khi in, bạn chỉ việc đặt chai lên giấy để in và lăn một vòng. Thế là các bạn đã có 1 bản. Rồi cứ lăn tiếp trên một tờ giấy khác. Khi mực đã nhạt, có thể gỡ tấm Stencil ra, phết một lớp mực và tiếp tục in.

Ngoài ra, bạn có thể dùng màu nước (dùng đặc) để in những bản có màu như bìa báo chẳng hạn. Nhưng đề ngoài mưa thì sẽ phai ngay.

Cách này thật là giản dị phải không các bạn?

Chúc các bạn thành công.

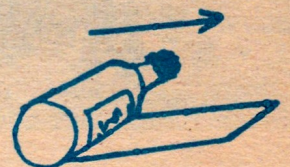
D. H.

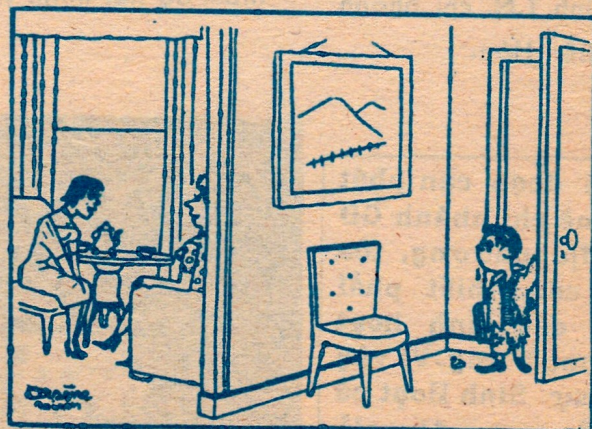
I

II

III

— Cháu nó về tới rồi. Đề em chỉ cho chị coi kiểu quần áo em vừa may cho nó hôm qua.

TRANG KỸ THUẬT

TRẢ LỜI THƯ TÍN

Em Gia Hòa Gia Định

Thư của em hôm nay nó mới tã tã đến với anh. Anh sẽ giải đáp tuần tự tất cả các thắc mắc của em như sau:

— Các sách vô tuyến điện thường nói đến Masse vậy Masse là gì? Anh xin trả lời Masse là sườn máy. Hay nói một cách khác đó là cực âm.

— Thay cuộn dây bắt sóng trong Radio 2 transistor mà anh chỉ trong TN số 17 bằng Antenna nòng sắt bụi rất tốt — trong trường hợp này máy vẫn cần dây trời và dây đất. Nòng sắt bụi đó cấu tạo bởi than trộn với bột sắt.

— Loa hai mươi centimet mười watt giá độ khoảng hơn hai ngàn gi đó. Máy biến thế phản tương loại 6 dây chứ không có 7 dây giá độ khoảng 500đ.

— Ống nghe có tổng trở 2000 ohm khác với ống nghe thường vì ống nghe thường tổng trở thấp chỉ vào khoảng hơn một trăm ohm thôi. Ống nghe 2000 ohm bán ở chợ chim đằng sau trường kỹ thuật Cao Thắng.

— Em nên mua quyển sách mà anh đã nói vì nó dễ hiểu lắm nhà sách Khai Trí có bán giá độ vài trăm bạc.

— Anh sẽ có một bài nói rõ về dòng điện xoay chiều trong những số báo gần đây.

— Em có thể lấy transistor 2SB178 và 2SA70 thay thế cũng được.

— Em coi lại bài nói về transistor anh đã đăng ở báo cũ.

— Muốn mua dây đồng đề quán các bộ biến thế thì đến đường Hai Bà Trưng khoảng ngã tư Trần Quang Khải, có bán rất nhiều.

Ông Trần Lương bến Hàm Tử.

Tivi 12 Inches hiệu Hitachi của ông như vậy có thể tại transistor Horizontal Output bị yếu nên xảy ra tình trạng như vậy có thể ông đem máy đến sửa hầu ông ngay.

Trả lời 1 số học sinh lớp 9 không đề rõ trường.

Để làm nếu em có pile 1 volt rưỡi mà muốn thấp sáng với bóng 6 volt thì chỉ việc nối theo hệ thống nối tiếp 4 cực là đủ.

Tivi SANYO 12 Inches model này họ không ráp chỗ đề nghe riêng. Còn Tivi Denon loại mà em nói hình bị thu nhỏ lại em cũng đừng biết loại này năm bờ then. Vậy em đem đến anh sẽ giải phẫu cho nó là hình hết lùn ngay. Đừng sợ họ hù em chỉ việc nói họ thay cho mấy cái condensateur ở phần vertical đi là hết ngay.

Bé Máy Trắng, xin lỗi Máy Xanh kiến thiết.

Chỉ mà lạ rứa, Tivi gì mà kỳ cục dữ, lộn xộn quá hi lúc có hình thì không có tiếng, lúc có tiếng thì không có hình. Anh chịu không thể bốc thuốc cho toa được. Vì anh sợ bắt mạch lăm cho vị thuốc sai uống vào nó lặn kênh ra thì khốn.

Em Thanh ở Kiến Hòa.

Rất tiếc không thể trả lời thư riêng cho em được, vậy anh xin lỗi. Vì bận nhiều việc lắm hơn nữa biết đâu thắc mắc của em lại là thắc mắc của cả ngàn em khác, nên anh trả lời trên báo cho tiện.

— Écouteur khác với ống loa vì tổng trở của nó cao đến cả ngàn ohm còn loa chỉ có vài chục ohm thôi... chính cái loa nó chỉ có vài chục ohm từ 3 ohm đến 16 ohm, 32 ohm v.v.v nên không thể thế cho ống nghe của điện thoại được.

— Muốn giảm điện 110 volt xuống còn 20 volt hoặc 55 volt theo như nhu cầu đòi hỏi phải cần nhiều am-

père thì tiêu chuẩn cần yếu là cái lõi đề quán bộ biến thế phải khá lớn và dây phải to.

Còn Tivi nhà em bằng tần 7 và 9 hát rất tốt duy chỉ có bằng tần 11 là hình xấu nguyên nhân có thể tại cái sang dài bị dơ em thử mở ra lau đi coi.

— Câu số 10 em hỏi muốn giảm 110 volt xuống 20 volts phải quán bao nhiêu vòng. Em phải cho anh biết cái lõi của em kích thước bao nhiêu thì mới tính được số vòng. Dòng điện 110 volt 50 hertz. Vậy Hertz là gì xin thưa Hertz là tần số tính bằng chu kỳ.

— Máy Hàn điện muốn chế tạo em phải cần 1 bộ lõi khoảng trên một trăm Ampère thì mới hàn được.

— Ống loa không thể tự biến chế được vì phức tạp và tính vi lăm.

— Động điện họ còn gọi là con chuột đó là danh từ bình dân xài để mua cái động điện gắn ở đèn néon.

Có một số câu hỏi em nên viết thư về hỏi chú Bách Khoa.

Nguyễn Văn Cát, Gia Định.

Máy khuếch đại của ba cháu chạy đèn công suất là 6BQ5 vậy sẽ cho công suất khoảng 5w mỗi bên. Có thể dùng loa 2 tác 4w hay 5w cũng được.

Em Phan Cao Tuấn

— Bộ Flash đắt giá khoảng vài chục ngàn còn rẻ nhất khoảng 6 ngàn gi đó.

— Lau bụi máy ảnh đầu khoảng ngàn bạc gi đó. Nhưng cũng phải tùy theo loại máy.

— Rửa phim màu hiện khoảng 300đ. 1 tấm 6 x 9.

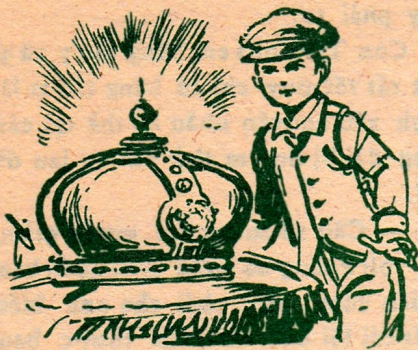
BÌNH ELECTRONIC

XÓ LÁ... KÈNH

Voltaire nhà đại văn hào Pháp, khi ông nhạo báng bọn đồng nghiệp J. Fréron mà ông cho là một người nham hiểm vô cùng: Ông kể:

«Hôm nọ, trong một thung lũng, 1 con rắn cần phải ông Fréron. Quí vị có biết sau ra làm sao không? Con rắn ấy ngã ra chết»

CHIẾC VƯƠNG MIỆN CĂN NGỌC

Nguyên tác : CONAN DOYLE

Phóng tác của : THU AN

Tôi trả lời là vụ này không còn là một câu chuyện riêng tư nữa, mà là một chuyện công, vì chiếc vương miện bị sứt mẻ là một vật báu quốc gia. Tôi đã quyết định là luật pháp phải được áp dụng triệt để.

Nó nói :

— Ít nhất, ba cũng đừng bảo họ bắt con ngay tức khắc ! Tốt hơn cho ba cũng như cho con, là hãy để con ra khỏi nhà trong năm phút đã.

Tôi nói :

— Để cho mày trốn hay sao, hay để mày giấu cái vật mà mày vừa mới lấy?

« Tôi hiểu ở địa vị của tôi sẽ khổ sở đến mực nào, và tôi van vì nó nhớ rằng không những danh dự tôi, mà còn danh dự của một người có tiếng tăm hơn tôi nhiều, đang bị hăm dọa; và biết đâu lại chẳng xảy ra một chuyện tai tiếng làm phước hại đến cả quốc gia. Tất cả sẽ tránh được nếu nó chỉ cần cho tôi biết nó đã làm gì với ba viên ngọc đó rồi. Tôi bảo nó :

— Con đã đủ lớn để nhìn thẳng vào sự việc. Con đã bị bắt gặp quá tang; tội của con không thể nào nặng hơn được nữa. Nhưng nếu con nói cho ba biết những viên ngọc đó ở đâu, thì tất cả sẽ được ba tha thứ và quên

đi hết.

Nó trả lời tôi :

« — Ba hãy tha lỗi cho những người nào cần được thứ lỗi, chứ con thì có gì đâu mà phải vậy... »

« Rồi nó quay lưng lại phía tôi cười nhạt. Biết không thể lay chuyển được nó, tôi chỉ còn cách là gọi viên thanh tra tới và trao thẳng con tôi lại cho ông ta. Nó lập tức bị lục soát, và người ta khám xét phòng nó cũng như tất cả các ngõ ngách trong căn nhà của tôi. Tuy thế vẫn không ai tìm ra những viên ngọc. Mặc cho những lời thúc bách và hăm dọa, Anh Thi vẫn cứ không chịu mở miệng. Sáng nay nó bị tổng giam, và tôi, sau khi đã đi đến xong các giấy tờ, tôi chạy ngay đến kiểm ông đề nhờ ông mang hết sự khéo léo để điều tra ra vụ này. Bây giờ thì cảnh sát đành bó tay. Nếu cần, ông cứ việc tiêu xài bao nhiêu tiền cũng được: tôi đã treo giải thưởng một ngàn bảng cho ai tìm được những viên ngọc đó... Trời ơi, làm sao bây giờ ! Tôi mất danh dự, những viên ngọc và đứa con trai của tôi trong cùng một đêm ! Ô ! Làm sao bây giờ ? Làm sao ! »

Ông ta úp mặt vào hai bàn tay, và vừa lắc đầu sang phải sang trái, vừa làm bầm những tiếng gì khó hiểu, như thể một đứa con nít.

Nhà thám tử Sĩ Lâm ngồi im trong vài phút, lông mày nhíu lại, và mắt nhìn vào lò lửa. Rồi anh hỏi ông ta :

— Ông thường có nhiều khách không?

— Không, trừ người hợp tác với tôi và gia đình ông ta, thỉnh thoảng cũng có một người bạn của Anh Thi. Mới đây, Bảo Minh cũng thường tới. Ngoài ra, chẳng còn ai nữa.

— Ông có hay đi giao du bên ngoài không?

— Anh Thi thì có. Hoa và tôi thì thường ở nhà — Nó và tôi đều không thích những chuyện đó.

— Một thiếu nữ mà như thế thì lạ thật !

— Tình tình của nó ôn hòa. Với lại nó cũng chẳng còn non dại gì nữa: tap vô cùng. Ta hãy coi lại giả thuyết của ông xem nào.

— Theo lời ông vừa kể, thì câu chuyện này cũng làm cho cô ta xúc động lắm phải không?

— Kinh khủng ấy chứ ! Nó còn bị xúc động hơn tôi nữa.

— Cả cô ấy và ông, đều quyết đoán là Anh Thi nhúng tay vào nội vụ ư !

— Chúng tôi còn nghi ngờ gì khác nữa cơ chứ. Chính tôi đã thấy chiếc vương miện trong tay nó mà.

— Cũng chưa thể kết luận được. Phần còn lại của chiếc vương miện có bị hư hỏng không?

— Có ! Bị xoắn lại.

— Thế ông không nghĩ là lúc ấy cậu ta đang gắng sức để nắn nó lại sao ?

— Cậu chúa ban phước cho ông ! Ông ráng làm những gì ông có thể làm được để giúp tôi và nó ! Nhưng việc đó quá khó khăn. Nó làm gì ở đó ? Và nếu có vô tội, sao không nói ra ?

— Đúng thế, và nếu cậu ta có lỗi, tại sao lại không kể ra một câu chuyện bịa đặt ? Sự im lặng của cậu ta có thể cắt nghĩa được theo hai cách. Trong câu chuyện này, có nhiều chi tiết lạ lắm. Còn về tiếng động đã làm ông thức giấc, thì cảnh sát nghĩ sao ?

— Máy người cảnh sát nghĩ là có lẽ đó là do Anh Thi gây ra, lúc nó đóng cửa phòng của nó lại.

— Không thể được ! Chẳng lẽ một người sắp làm một điều phi pháp lại đóng sập cửa lại để làm cả nhà có thể thức dậy sao ? Còn cảnh sát nói gì về vụ những viên ngọc đã biến mất ?

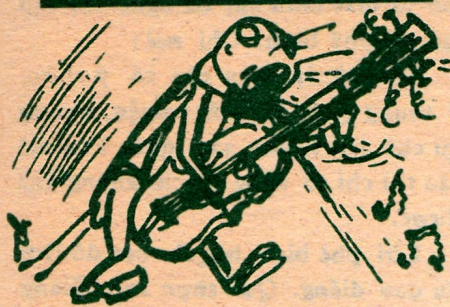
— Họ vẫn tiếp tục quan sát dưới sàn nhà và lục lọi các đồ đạc trong nhà để tìm.

— Họ có nghĩ tới kiểm bên ngoài nhà không ?

— Có. Họ đã cố gắng hết sức. Cả khu vườn đã được xem xét kỹ.

Sĩ Lâm hỏi :

— Ông ạ, bây giờ ông có nghĩ là câu chuyện này phức tạp hơn là ông và cảnh sát tưởng, lúc mới thoát xem qua không ? Câu chuyện này giản dị ư ? Không đâu, đối với tôi, nó phức tạp vô cùng. Ta hãy coi lại giả thuyết của ông xem nào. (Còn nữa)

ĐÔI BẠN

GIANG HỒ

PHAN-KHƯƠNG-THÁI

Ban điều tra được đề cử gồm có Rắn mỗi cận thị và ong tò vò đến tận nhà Dế Nhũi. Chúng trở về báo cáo lếu lảo và đồ thừa tại di Gió và thằng Bão đùa nghịch trên anh Dế Nhũi. Thế là Dế nhũi thua kiện. Bọn Ếch Ớp đồng đánh ra về. Cóc, nhái... gì đủ loại, đi lòn chón trên mấy đôi hài ớt. Mấy mụ Ếch Ớp đi chiếc bên trái xanh, xỏ chiếc bên mặt màu đỏ, thế mà còn cho là tương phản, là «hippy». Khiến ai cũng cười quá xá vì mấy mụ nóng phồng cả da chân. Không hiểu vì giày chật, chân to hay là vì ớt cay rát. Ai bác ham làm dáng, mấy mụ lại còn choàng khăn bằng lá cái bẹ màu xanh hay ran rậm màu tím... ! Ngó bọn «tiểu nhân đặc chí,...» thêm bực mình. Lũ phá hoại du côn, du kê như tụi bọ xít, bọ nhảy, bọ rùa... sâu ống, sâu cần chèn, sâu nách lúa... cào cào, châu chấu... (dân phá hoại hoa màu đầy mà)... thì hoan hô hết mình, hết cánh, hết râu... Dế Mèn và Dế Nhũi : hai kẻ cô đơn, mặt nghệt ra và lủi thủi quay về. Còn nỗi căm tức nào hơn. Chẳng bắt công gì nhưng sao ở đời lại lắm kẻ ngu dốt quá đi.

NHỮNG CUỘC GẶP GỠ KHÔNG TIỀN KHOẢNG HẬU

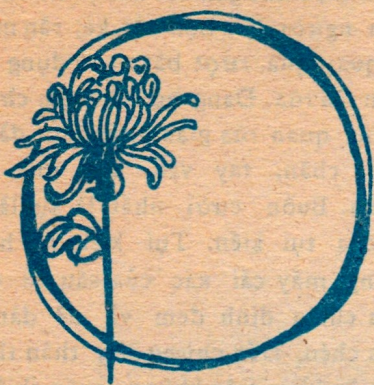
Phiên tòa được quan Rùa uề oài tuyên bố bế mạc. Một cảnh hỗn loạn chưa từng có xảy ra. (có lẽ phải xét xử tiếp nhiều án mạng đầm máu,

nhiều vụ thanh toán rừng rợn và dã man) giữa động vật với côn trùng, hay cùng một loại cũng có nữa. Tiếng thét thất thanh, tiếng kêu khóc, tiếng gáy chiến, tiếng chửi rủa, kêu cứu... vang từng chập. Tiếng động do sự cọ sát, chạy trốn, vật lộn, únh nhau, rượt nhau, bay, bò... nghe hỗn loạn. Những mối thù cũ được lôi ra. Chúng chiếu cố lẫn nhau và tận tình chém giết cho kỳ chết mới thôi. Kê nào cũng cố ý gây sự để tìm cơ xoi tái địch thủ. Bọn ếch, nhái đã quăng hài quay trở lại, le lưỡi tấp mồi. Thừa nước đục thả câu mà lỵ. Bọn ruồi, muỗi lép vế bay vòng vòng xúi giục bọn bướm và chuồn chuồn cứu giúp.

Bướm và chuồn chuồn cũng muốn vũ lộng cánh đề ra oai nhưng còn e dè bọn nhện. Bọn nhện chơi ác, lôi dây chúng giấu sẵn trong bụng ra chằng tứ phía. Chỉ khổ cho bọn sâu, bị quấn tròn trong đám tơ rối mù. Đàng kia lại có võ đài đánh nhau một lúc mấy chục tên giữa cào cào và châu chấu. Phe nào cũng hăng máu cãi rằng : phe mình là chi nhất trong các phi vụ ào ào phá hoại mùa màng của nông gia. Có vậy mà cũng kên nhau rồi xông vào quần thảo và búng nhau nghe tanh tách. Chưa hết lại còn các tay đô vật nặng kí bọ rầy và bọ hung. Chẳng hiểu ai xúi giục mà bọn này cứ lẫn xả vào húc nhau như điên. Kết cuộc kẻ thua bị úi té lật ngửa, sáu cẳng chòi chòi trong không khí. Họ nhà bọ ý đôi cánh cứng bên ngoài là chất ki-tin như là bọ hung, bọ rầy, kiến dương, bọ nẹt, xén tóc..., lại thêm bọ xít hôi rình... rú nhau gây sự với các oát con tắc kè, thạch sùng, rắn mối. Dĩ nhiên họ nhà bọ vất gỏi lên mà chạy, tung cánh ra mà bay. Và trong đám hiếu động, hiếu chiến đó cũng có những loài hiền lành lo trốn tránh. Vô phúc cho họ nhà sâu yếu ớt, bị thiệt mạng nhiều nhất. Chỉ có tụi sâu róm là gan lì sừng những lông ngựa lên đề chống cự. Mấy thầy cuốn chiếu và tụi sâu bi thấy đánh

nhau loạn xạ ngẫu thi khiếp vía cuộn tròn người lại. Bọn tắc kè, rắn mối lại quay qua rượt bắt nhau đụng cả quan tòa rùa. Đàng bò về chậm chạp nhưng quan rùa giật mình thụt đầu, đuôi, chân, tay vào mai thật là nhanh. Buồn cười nhất là sự lăm lẩn của tụi kiến. Tụi kiến hề hụi khiêng mấy cái xác của sâu bi và cuốn chiếu định đem về để dành đánh chén. Đến chừng hay thân thể đang lơ lửng trên không, cuốn chiếu và sâu bi choàng dậy, hốt hoảng kêu cứu. Tụi kiến xấu hổ buông đại các con mồi sống nhả « đánh huych », xuống đất rồi bỏ chạy mất. Thật là những cuộc gặp gỡ « không tiền khoáng hậu » chưa hề sắp đặt sẵn bao giờ, mà hai anh để không làm sao nhớ hết đề thuật lại. Vì chính hai anh để cũng gặp rắc rối khi về chưa tới nhà. Một mụ Bọ Ngựa ở đâu nhảy ra chặn đường hai anh để. Chẳng có cơ gì đề lý sự với nhau, mụ Bọ Ngựa khoa đôi càng, chính là đôi dao đồ tề, xông đến chém trộm. Anh Dế Nhũi hơi ón, thụt lùi lại. Anh Dế Mèn dẫu chưa đánh nhau lần nào cũng bộc phát dòng máu hăng say. Cái cổ cứng ngắc của anh ề ăm vì nhát chém, nhưng sức mảy mà rưng đầu như mấy ông chồng của mụ Bọ Ngựa được. Anh Dế Mèn lừ dừ tiến tới, nhe đôi càng ra dích mụ Bọ Ngựa bật té. Mụ Bọ Ngựa kinh hồn chạy liền một khi, không dám chần chờ sợ đôi càng sắc bén của Dế Mèn nghiền đứt thân hình. Hai anh để ngao ngán nhìn những thảm cảnh đang xảy ra bởi định luật « kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu ». Các loài tàn sát nhau không ngần ngại, đề rồi về sau này biết có gặp gỡ nhau nữa chẳng, thì đây hãy giữ lấy những kỷ niệm hãi hùng.

Mụ Bọ Ngựa khích bác đầu được lão Xén Tóc. Cả hai hung hăng khiêu chiến với hai anh để. Nhìn lại cây đàn, ngó hai địch thủ, [nhất là đôi ngàm rắn chắc nguy hiểm của lão Xén Tóc, anh Dế Mèn đâm ra do dự. (còn nữa)

THƯƠ' MƠ

làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ

NHẬT TIẾN

(tiếp theo)

Chị trút cả nỗi bực dọc chất chứa trong lòng lên đầu ông anh vô tội, vào đúng lúc anh đem khoe một bài thơ mới sáng tác :

— Thơ với thần cái gì. Anh làm gương hư cho thằng Tiến đấy.

Bị cụt hứng, anh ngơ ngác :

— Sao ? Chú Tiến làm sao ?

— Nó bỏ cả học hành, tối ngày chỉ lo viết với lách. Cụ bực lắm đấy.

— Thời buổi này, nó có chí hướng về cái gì phải để cho nó theo chứ.

— Muốn theo gì thì theo, nhưng phải học đã chứ. Học dốt như con bò mà học đòi chí hướng cái gì.

Tôi gân cò cái :

— Em vẫn học đấy chứ. Học rồi, dư thì giờ, thay vì đi chơi thì em viết. Có gì là quá đâu.

Anh Trường Giang dịu dàng :

— Nếu biết dung hòa như vậy thì cứ để cho chú ấy tự do. Đừng ép quá.

Tôi tổ khờ ngay :

— Tại chị ấy giận em làm vẹt đi nữa chai nước hoa của anh tặng đấy.

Anh Trường Giang «à» lên một

tiếng nhẹ nhõm, trong khi chị Liên nôi sùng, giận dỗi bỏ phắt đi vào buồng. Báo hại, cả giờ đồng hồ sau đó nhà thi sĩ của chị phải đứng ở ngoài châu chực, lâu lâu lại gõ cửa tí tê đồ dành. Mãi về sau, tình trạng bề quan tòa càng mới chấm dứt. Chị tôi xuất hiện với cặp mắt đỏ hoe. Anh Trường Giang mừng quá, ngâm một câu thơ, rồi xoắn xuýt :

— Ê ! Còn sớm ! Minh đi lên phố ! Ăn mừng bài thơ mới làm của anh.

Nói rồi anh rút ở bụng áo ra một xấp giấy dày, lựa ra một tờ trắng tinh có chép bài thơ với nét bút còn tươi mầu mực mới. Anh có cái thông lệ là mỗi khi làm xong bài thơ nào lại chép tặng riêng chị tôi một bản. Đến khi bài thơ đem in trên tuần báo, anh lại cắt riêng cho chị một bản nữa. Những bài thơ ấy chị tôi quý như vàng, và lâu lâu, hai người lại chụm đầu giờ ra bàn bạc lựa bài này, bỏ bài kia để sửa soạn cho tập thơ sắp in của anh. Bầu không khí ồn ào xen lẫn chất văn nghệ của anh đem lại, làm mọi chuyện như dịu hẳn đi. Tôi xen vào :

— Phải đấy ! Anh rủ chị Liên đi phố, nhớ mua đèn hộ em lon nước hoa em mới xài.

Chị Liên trừng mắt :

— Nước hoa như thế mà kêu bằng «lon» à ?

Tôi xì xòa :

— Ờ... thì lon, chậu, hay lọ, xi gi,.. gì cũng là để đựng cả.

Chị tôi «xi» tôi một cái rồi mĩa mai :

— Dùng chữ như vậy mà cũng học đòi làm văn sĩ.

Thế là cơn hoạn nạn của tôi đã qua như một bóng mây. Tôi vui vẻ nhìn theo tà áo của chị quần quít bên anh Giang trông như một cánh bướm, lúc hai người đi ra công ngõ.

Ngày hôm sau, nhân lúc vui chuyện, chị Liên nói với tôi :

— Anh Giang đã đọc hết cái truyện của cậu đăng trên báo Giang Sơn rồi.

Tìm tôi thất lại vì hồi hộp. Tôi mở to mắt nhìn chị để nghe chị lặp lại lời phê bình. Chị nói :

— Anh ấy khen cậu có ý thức, ý thung gì đó khi viết truyện, nhưng lại chê cậu là còn sáo quá. Văn mà sáo thì chỉ tờ rỗng tuếch, không khá được.

Lời phê bình huych toẹt đó làm tôi đau điếng. Quả thực anh Giang đã nói đúng quá. Trong thời gian chép lại truyện ngắn này, tôi đã đi nghe tên Tác xúi dại là phải sửa cho nó kêu boong boong. «Khuyh hường» chọn bài của các báo bây giờ nó thế. vậy muốn được lựa đăng thì phải sửa như thế. Tôi đã dùng đủ mọi xảo thuật, cốp hơi văn chỗ này một tí, thường ý sáo chỗ kia một tí, để gài một cách nhiều khi gượng gạo vào tác phẩm của tôi.

Chứ quả thực, trong thâm tâm, tôi cũng không thấy hứng khởi khi phải đo gọt, mài rũa quá đáng một câu văn ở ngoài tầm tay của mình.

Thế là bao nhiêu niềm kiêu hãnh của tôi đối với tác phẩm đầu tay, vụt tan ra mây khói. Tôi nhớ chị Liên chuyển lời cảm ơn của tôi tới anh Giang và tôi hứa sẽ bỏ cái sở đoan đó để trở về cái sở trường của mình.

Ngày tối hôm ấy tôi khởi sự viết một tác phẩm mới. Lần này tôi sáng tác không được dễ dàng như ngày xưa tôi đã viết khi cộng tác với Hòa. Lý do dễ hiểu là đối tượng độc giả của tôi bây giờ không còn là mười mấy ông bạn cùng lớp, mà đã là độc giả trên toàn quốc lận. Tôi tưởng tượng mỗi dòng chữ, mỗi ý nghĩ tôi viết ra, nếu được đăng, sẽ có tới biết bao nhiêu người đọc. Do đó, phải thận trọng là lẽ đương nhiên. (còn nữa)

Trả lời tranh đố

Con cá ở trong đóm cành cây
trước mặt ông lão.

HỘP THƯ

(tiếp theo)

Em Lương văn Hòa, Tam Kỳ: Ăn nhiều bánh kẹo thế mà không gửi về tặng chị với hả em?

Em Ngọc Khoa, Đà Nẵng: Vì báo chúng ta có nhiều mục nên thơ chỉ có thể đề 1 trang thôi. Dù một trang nhưng cũng có nhiều tác giả đó em ạ. Em thích đọc thơ hơn văn, nhưng các em khác lại thích khác, thôi thì mỗi em nên chiều bạn một chút nhé. Vấn đề bìa thì phải hoàn toàn do họa sĩ quyết định, chứ không thể đề nghị với họa sĩ rằng: «Cả mặt bìa phải có màu, không được để trắng chút nào». Làm vậy là chúng ta phi văn nghệ rồi, vì họa sĩ là người đủ thẩm quyền hơn ta về vấn đề phối hợp màu sắc, và những mảng trắng cũng rất cần để hòa hợp trong một bức tranh em ạ.

Em Bùi xuân Ngọc, Nha Trang: Đúng là trước chủ N.T. và chỉ có cộng tác với HDM. Sao em lại mượn được 1 bộ HDM hay vậy, chứ chính chủ N.T. và chỉ cũng không có được 7 kỳ báo mà mình cộng tác hồi xưa đó em.

Em Nguyễn minh Sơn, Saigon: Chúa Giáng sinh làm người dân Do Thái. Theo kinh thánh thì ông Adam là người đầu tiên trên trái đất, được Thượng đế tạo ra vào ngày thứ sáu sau các loài khác. Và bà Eve là người đàn bà đầu tiên được tạo ra sau ông Adam.

Em A bình Phương: Có lẽ mắt em cần phải đeo kính. Em nên đi bác sĩ nhãn khoa. Đừng chậm trễ mà tai hại em ạ.

Em Thu Nguyệt, Chương Thiện: Chị cảm động khi đọc những dòng chữ run run của em. Mong em có nhiều nghị lực để tự luyện cho cuộc đời sau này được tươi sáng em nhé.

Em Trương Trung: Sao lâu quá không gửi thư về vậy. Hiện nay em ở đâu hả trứng?

Em Doãn Trần, Phú Nhuận: Tem thư đã có một chú bé xi phần rồi em ạ.

Em Võ văn Hồng, Cai Lậy: Chú NT đã khỏi rồi. Chú gửi lời cảm ơn em lắm đó em.

Em Huỳnh văn Hỷ, Gò Vấp: Tuần báo của chúng ta khỏi bị đổi thành bán nguyệt san rồi em ạ.

Hai em Diệu Tâm và Đoàn thị Nở: Các em ghé tòa soạn vào sáng chủ nhật nhé. Vui lắm.

Em Quốc Thanh, Saigon: Huỳnh Chúc là em của chị em ạ. Tại chị Mai Loan mãi ăn xí mại quá, thành ra bác Đình Gô chăm chỉ mới chiếm ngay

được cái siêu thị đất khách ghê em nhỉ.

Em M.T, Gia Định: Em ra hiệu thuốc tây, hỏi mua thuốc trị bệnh đó là họ sẽ chỉ cho em, tốt lắm. Ăn ngủ điều hòa tiêu hóa tốt thì da mịn em ạ.

Em Đ. Xuân, Cần Thơ: Chị Mai Loan tham dự vụ giải trí ngoạn mục. bị loại, ăn vạ, làm chị phải bồi thường một bịch xí mại. Em lại xúi chị tham dự, chừng bị loại rồi làm sao đây em.

Em Bửu Huy, Đà Nẵng: Chị ít khi ở tòa soạn, em đừng gọi điện thoại làm chị, sợ không gặp rồi em lại buồn nghe em.

Em Đăng Linh, Quảng Tín: Em dùng nhiều bút hiệu quá. Nét chữ em đặc biệt ghê, mới nhìn là nhận ra liền em ạ.

Em Viễn Phương, Hải Long: Ra đời, kiếm tiền khó lắm em ạ: May giúp cho các em nhỏ thì các em nhỏ mừng rỡ, không thấy khuyết điểm. Nhưng với khách hàng thì khác. Họ phải chọn lựa người may đẹp thì mới chịu tốn tiền chứ, phải không em. Đừng nản chí. Cứ traугiỏi nghề nghiệp sao cho giỏi thì sẽ thành công em ạ. «Vạn sự khởi đầu nan» mà em.

Em Trần thị Uyên, Cà Mau: Hương Cà Mau là bút hiệu. Em đó hiện nay không ở Cà Mau nên không thể cho em mượn báo được em ạ.

Em K.X, Gia Định: Đọc sách nhiều thì tốt lắm rồi. Nhưng cũng cần đọc sao cho có phương pháp. Phải chú ý, và sau khi đọc xong một cuốn sách, em phải rút tĩa ra được một vài khái niệm về cuốn sách. Chứ cứ đọc như cái máy, đọc xong rồi quên hết luôn thì vô ích quá em ạ.

Các em: Nguyễn văn Minh, Cần Thơ — Lê thiện Hưng, Qui Nhơn — Hà ngọc Quỳnh, Tuy Hòa — Trương văn Hiền, Thủ Đức — Vũ Khoa, Qui Nhơn — Hoàng dũ Linh, Đà Nẵng — Phạm Liêu, Chợ Lớn — Lê Tô Thúy Quỳnh, Phú Nhuận — Mã quang Vinh, Ba Xuyên — Nguyễn Lành, Nhượng Nghĩa — Đỗ viết Ban, Đà Nẵng — Lê thị Vân, Chợ Lớn — Võ ngọc Diệp, Sa dec — Sóng bạc Đầu, Tòng Nghia — Dạ Đăng, Đà Nẵng — Ngô thị Mỹ, Saigon — Thi Vũ, Đà Nẵng — Nguyễn Đình Hải, Saigon — Hà hiền Mậu, Cần Thơ — Nguyễn thạch Dũng, Pleiku — Lê Ngọc Cầm, Thủ Đức — Lê Trà Bích Thủy, Gia Định — Lưu Phạm Huyền Thoại, Saigon — Nguyễn văn Tuyên, Huế — Võ kim Oanh, Chợ Lớn — Vũ Quốc Hùng, Cần Thơ — Ca Thương, Tam Kỳ. Chị đã nhận được thư. Rất cảm ơn và chúc các em mỉm cười với chị trong khu đại đoàn kết này nhé.

Thương mến tất cả các em

Chị ĐỖ-PHƯƠNG-KHANH

DANH SÁCH ĐỘC GIẢ MUA BÁO DÀI HẠN (tt)

Nguyễn ngọc Hảo 41 Trưng nữ Vương Phan Rang 1 năm từ 76 — 125 — Nguyễn bá Thanh 50 Yersin Pleiku 1 năm từ 77 — 126 — L.M. Phạm đình Trọng: xứ Hà Nội, Xóm mới Gò Vấp 1 năm từ 77 — 126 — em Tiền gia Vỹ 21/2/26 Nguyễn huỳnh Đức P N Gia Định 1 năm từ 76—125 — em Nguyễn thị Liễu 20/7/65 Trần quốc Toàn Saigon 1 năm từ 77 đến 126 — Bà Phạm thị Bảy 89/4 Trần xuân Soạn Tân Qui Đông, Nhà Bè, Gia Định 1 năm từ 77 đến 126.

NHÂN CHUNG TẤT CÁC EM

1— Hiện nay, tòa soạn đã xúc tiến mạnh việc bán báo dài hạn. Vây các em nhà ở xa sạp báo, hoặc các em ở tỉnh xa nếu có thể, nên xin ba má tiền gửi về mua luôn một năm, các em sẽ nhận được báo đầy đủ.

2— Muốn gửi tiền mua một năm các em ra Ty bưu điện đưa 2400đ. nhà bưu điện sẽ ghi số tiền đó vào một tờ giấy gọi là bưu phiếu, gồm 2 mảnh rời, có dính vào nhau chút xíu, các em lấy mảnh nhỏ cất đi để khiêu nại nếu chỉ không nhận được bưu phiếu (chuyện này ít khi xảy ra). Còn mảnh lớn có ghi tên người nhận thì em bỏ vào bao thư kèm theo tờ giấy ghi rõ số tiền dùng để mua từ số nào rồi gửi bảo đảm về tòa soạn. Thư bảo đảm và bưu phiếu đề:

Bà Đỗ Thị Phương

459 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Saigon

3— Báo cũ từ số 1 đã đóng thành 7 bộ, mỗi bộ 10 kỳ từ 1 tới 10 là bộ 1, từ 11 đến 20 là bộ 2 vân... vân... Tất cả đều đóng bìa carton, gáy vải bọc plastic rất rực rỡ, các em muốn mua bộ nào xin gửi về 750 đồng luôn cước phí, tòa soạn sẽ gửi bảo đảm về các em chắc chắn sẽ nhận được.

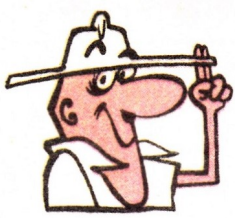
4— Muốn mua sách, các em gửi thư và tiền về nhà sách Khai Trí. Bưu phiếu ghi là:

Nhà sách Khai Trí

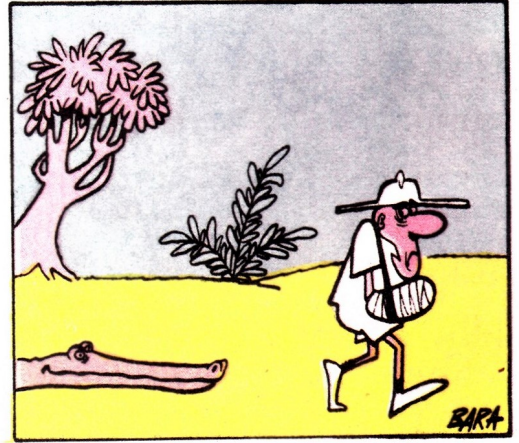
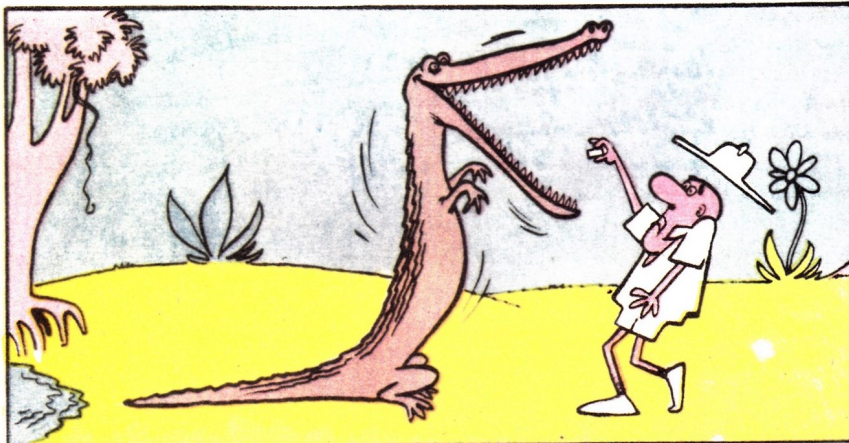
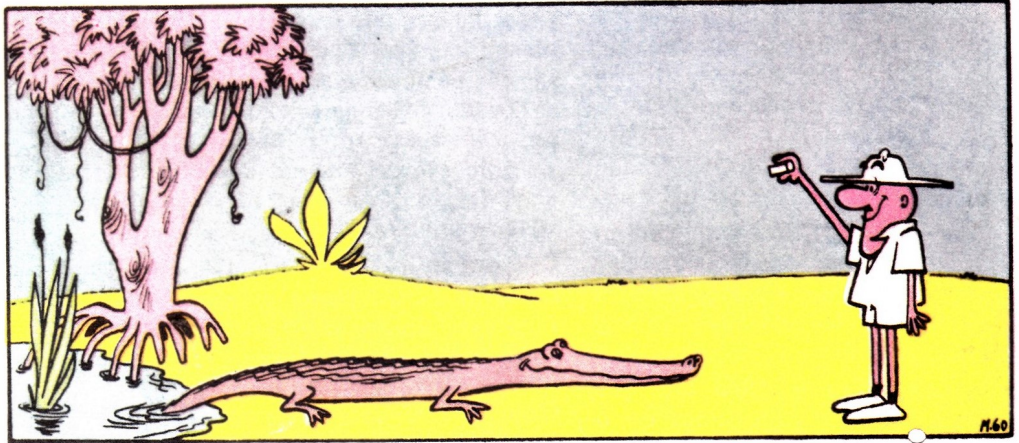
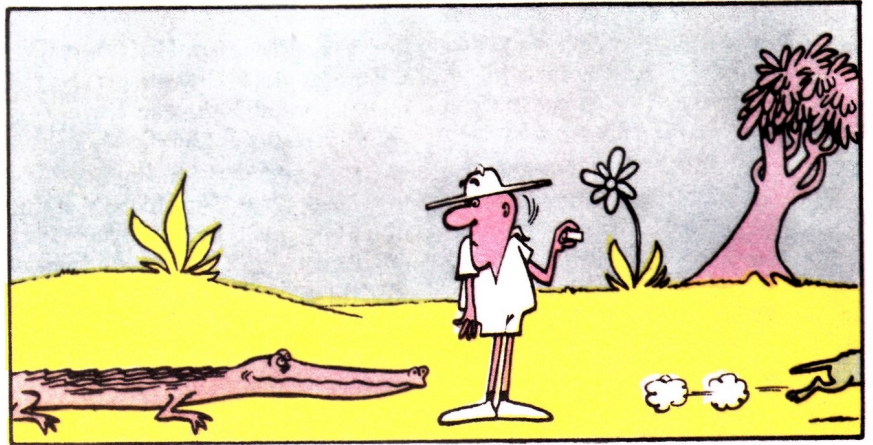
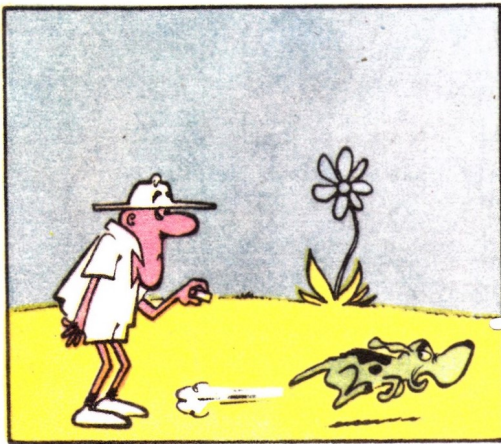
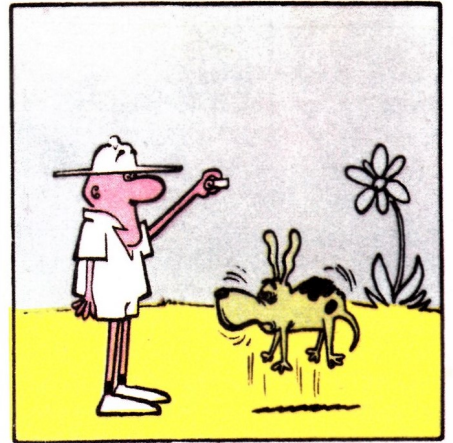
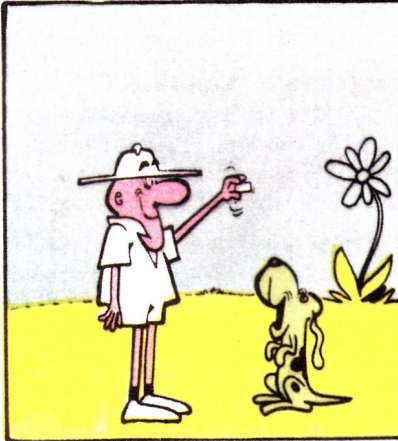
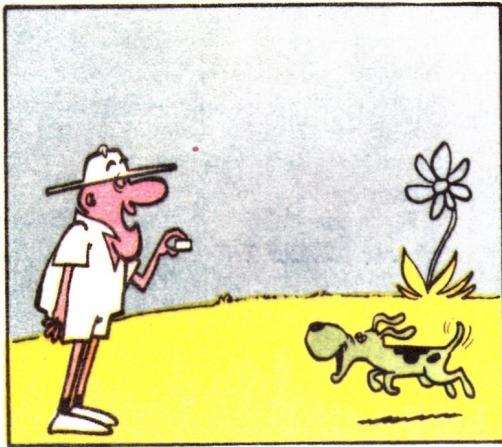
62 Lê Lợi — Saigon 1

là nhà sách sẽ lãnh được tiền, khỏi cần ghi tên vì đã có sự thỏa thuận với nhà bưu điện.

5— Gửi thư hoặc bài các em nhớ ghi tên và địa chỉ. Nhiều em có lòng muốn dán bích chương mà không ghi địa chỉ nên chị không thể gửi tới được. Có em gửi nhiều thư rồi trách chị không trả lời, mà em lại chỉ ký tên, không ghi rõ nên chị không thể trả lời, tức cười ghê các em nhỉ.

Cá Sấu thích ăn trứng?

Giá 50đ.

Biên lai chính thức số

931-BTT.NBC.HCBC ngày 18-6-1971

